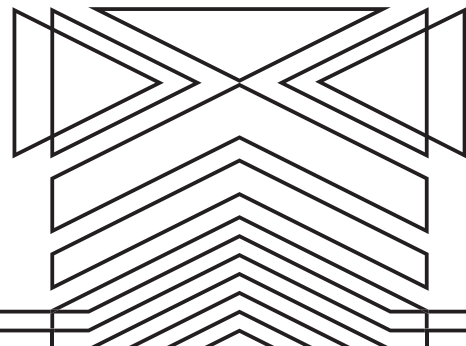
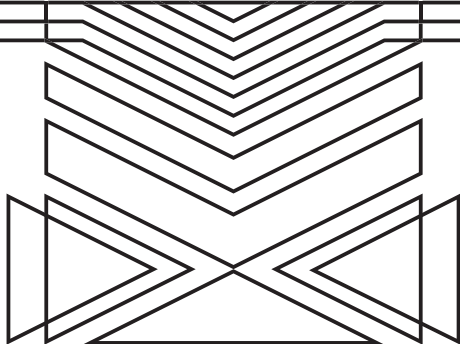

GRAHAM UNIVERSE

TESSYRA

LUDĚK WELLART

OBSAH TÉTO UKÁZKY:

1. Kompletní I. akt knihy Tessyra v podobě, v jaké jí můžete zakoupit v tištěné/elektronické verzi.
2. Informace o tom, kde lze získat celou knihu.
3. Odkaz na encyklopedii ze světa knihy s dalším obsahem!

Copyright © Luděk Wellart, 2014

Copyright © MAGDALEM s.r.o., 2014

Cover © Tomáš Bojko, 2014

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele MAGDALEM s.r.o. Neoprávněné užití tohoto díla bude trestně stíháno.

AKT I.

FELLONE

„Neeee!!!“ se jasně a přitom neuchopitelně šířilo prostorem. Mi-hotavá postava, kymácela se jako tráva ve větru a zrcadlila se v pazáblescích tepla a slunce. V momentě okamžiku se ztratila na horizontu.

„Fellone?“

„Co chceš?“ zamručel.

„Fellone.“

Mladík se probral, sundal si svoje holografické brýle, promnul si jantarově zářivé oči bez zorniček a rozhlédl se kolem. Nikde nikdo. Zase oči zavřel a začal usínat.

„Fellone!“

Rychlý a ostrý výkřik se ozval příliš blízko na to, aby se ho nikdo nelekl. Fellone bleskově vyskočil do podřepu. Koukl se kolem. Nikde nikdo. A když nikdo nikde, tak on to rozhodně ví jistě. Nově updatovaný firmware jeho očí ještě ani nevychladl, ale už poukazoval 200% zlepšení oproti předchozímu buildu. Vylepšil už tak vymakané funkce, že ani Superman by nestíhal. Naštvaně si odfrkl, protože v okruhu několika stovek metrů nebylo živé duše. Tedy krom jeho stromu a pár malých geneticky modifikovaných epifitních hlodavcoidů-mamanů, kteří zpívali svoje opodál. Zlostí brýle zmáčkl v mohutné pěsti a ty se bezhlučně rozpixelovaly a opět objevily na očích.

„ZASE!“ sykl si polohlasně pro sebe. Popošel ze stínu a posadil se na kousek útesu, ze kterého měl krásný výhled na celé údolí i na Hranu.

Dneska oblázkově modro. Ani mráček. Tak jak včera. A tak, jak už je to 18 měsíců. Jako každý rok. Na Tessyře rok trvá 32 měsíců a má ± 6 ročních období. Prozatím problémy se suchem nebyly, léto však ještě chvíli potrvá. Vzduch byl ale vlhký. Krom toho, že při objevení myšlenky na vlhkost vzduchu se mu ve virtuálním prostoru před ním promítly perfektně přesné informace o stavu vzduchu i momentálních procentech vlhkosti, tak i při hlubokém nádechu to dokázal rozeznat. Na syntetický beton přesně.

V těchhle nových analyzujících appkách si v poslední době celkem liboval. Jak tak přemítal, vzpomněl si, že v poslední době ho taky štve, že má sny. Teda... Nikdy v životě se mu nic nezdálo, spal jak zabítý a měl klid. V poslední době na něj furt někdo pokřikuje a mluví. Musí si sehnat nějaký filtrační plugin na tyhle nesmysly. Možná to bude mít co do činění s tímhle zatraceným místem.

Krom tohohle malého plácku tady kolem toho skoro zdechlého stromu Tessyru totálně nesnášel. Jak by mohl. Je tu nedobrovolně. Oficiálně se odsud ještě nikdo nikdy nedostal.

Cítil se ublíženě. Věděl, proč tu je. Ale i tak. Přišlo mu to mezidimenzionálně nepřiměřené. Chvilku tak seděl a koukal na souhvězdí, která se mu za čirého dne vyloupala z oblohy.

„No co! Tak jsem je podřízl, no,“ ospravedlněně si odfrknul, jako když si alkoholik vymýšlí další důvod pro prodavačku, které podouvá košík plný chlastu.

Tessyra byla díra. Ale jak by řekl klasik: „Tohle není ledajaká díra. Tahle je výjimečná a dá se platit kreditkou!“ Tessyra byla, je a bude dokonalá záhada pro kohokoliv, kdo na ni narazí. A to doslova. Je to „planeta“ (a to už je samo o sobě dost divné, ale taky je možné, že u klasifikace ID planety stálo jen nějaké pako), která visí skoro, ale ne úplně uprostřed Graham Universe a je hranatá. To není ta záhada. Ne. Divné na ní je, že pokud nevíte, kde je, tak ji nenajdete. Dělán si srandu, tutově nejdivnější na ní je, že je to kostka. V rámci známého multivesmírného katalogu EXITtours nikde není nic podobného jako Tessyra.

No, a aby byla obskurnost celého dokonána, tak si nějací skvělí vesmírní hlavouni řekli, že místo toho, aby tady dělali kongresy, tak by to bylo úplně ideální místo pro vězení, a vzhledem k tomu, že nikdo neví, kde je, tak nikdo nezdrhne, protože nikomu tam nikdo nic nepošle. Ani ten chleba s pozitronovou pilkou ne.

A Fellowovi to začínalo pomalu docházet. „Heh, vždyť není nic jednoduššího než poslat zprávu přes nety a nechat si poslat nejbližšího meziplanetárního taxíka i s pizzou.“

Jo bejvávalo. Vlastně ani nebejvávalo. Aniž by to kdo kdy zjišťoval, Tessyra má v „základní sestavě“ (krom divného ročního cyklu) taky jakousi podivnou neviditelnou „auru“, takovou rušičku signálu, která by zrušila i sama sebe, kdyby mohla. No, ale víme, že zločinci jsou tlupa vynalézavá, a tak byl kolem celé planety ještě nainstalovaný multidimenzionální a opravdu masivní firewall. Pro sicher. Takže, ať jste byli z jakéhokoliv vesmíru, měli jakoukoliv tělesnou formu a uměli brblat sebedivnější hatlamatilkou, na téhle planetě jste byli opravdu v prdeli.

Fellone si ještě jednou povzdychl ve smyslu, že tohle si fakt nezasloužil, pustil si Beethoven Van Suicide a skočil z útesu.

Miloval vážnou hudbu, respektive to, co považoval za vážnou hudbu, což by se z dnešního pohledu dalo označit za industriální

electro-goth pop říznutý neo-post punkem. No prostě takové Space Girls.

Padání mu připomínalo stav beztlíže a vesmír. Domov. Byl to pro něj takový slastný rituál, u kterého si vždycky připomněl, že má svoji naději, na kterou se může upínat.

Spustil regulátory adrenalinu, norepinefrinu a dopaminu na 1476 %. Fellonovo laboratorně šlechtěné srdce stejně jako celé krevní řečiště, vyrobené z nejodolnějších superflexibilních nano-materialů, zažehlo pumpovací peklo o rychlosti 2500 tepů/min a čas se zastavil.

Baroreceptory se zbláznily, parasympatická nervová vlákna by se spálila, proto je „nervový“ systém automaticky vyřadil. Při více jak dvojnásobku tepové frekvence kolibříka by každý živočich instantně vybuchl. Těch 35 sekund, co padal, si připadal naprosto uvolněný, otevřený a svobodný. Ty zbylé dvě zaktivoval kolenové supresory, rozložil chodidla na odpružené lamely, z lopatek vystřelil částicová mikrovlákná, která se ve zlomku času zhmotnila a zářila jako křídla z tvrdého světla, a Fellone s dunivým dopadem doskočil do podřepu, až pod ním popraskalo kamení. Vypadalo to impozantně. Pokaždé to oddaluje. Vždycky trochu. Jednou mu to nevyjde. Ale ne dneska.

Vytáhl z kapsy dva malé válečky, podobné nunčakům, ty se po dotyku a identifikaci svého majitele spustily. Fellone vybral modul a hodil je na zem. Nunčaky však nedopadly, ale zůstaly viset asi tak 15 cm od země. Fellone se rozběhl, skočil na ně. Při kontaktu se celé rozsvítily a začaly obalovat jeho nohy matným pružným kovem. Světlo kapalo až k pasu, vypadalo, jako by se proplétalo přímo s jeho kůží a masem. Při tom se Fellone ještě o pár centimetrů zvýšil a během pár chviliek měl obrovské pštrosí nohy, se kterými plynule pokračoval v běhu, aniž by ho cokoliv zpomalilo. S každým dalším krokem nabíral rychlost a jeho skoky se prodlužovaly, až s každým skokem překonával dvacetimetrovou vzdálenost. Každý mohutný dopad byl dokonale odpružený a tak rychlý, že se skoro ani prach nezvířil. Každý pohyb vypadal absolutně lehoučce a jeho „nové“ nohy, které pulzovaly světlem, kmitaly jako hodinky. Běžel karmínově vyprahlou plání a míjel obrovské kaluže vykrystalizované soli.

Celá Tessyra po sobě měla v různých oblastech obrovská naleziště termálních jezer. Některá pořád aktivní, jiná mrtvá. Nikde však nebyla vulkanická činnost. Prostě jen gejzíry a ty postupně

vyhasínaly. Některé však byly velké jako sopky. Těch ale nebylo mnoho. Vypadaly spíše jako krátery. K jednomu takovému kráteru, Černé Laguně, měl zrovna Fellone zamířeno.

Černá Laguna zdaleka nebyla největší „vyhaslý“ gejzír na Tessyře, ale o to byla podivnější. Byla jediný gejzír, který se nacházel tak blízko Hran, a i když byl vyhaslý, pořád byl horký. Respektive uprostřed kráteru v místě „průduchu“ zaujímal místo celkem slušně velká laguna. Nikdo neví, jak je hluboká, nebo jestli je opravdu vyhaslá. Je v ní totálně černá vroucí karbonová voda. Čím hlouběji, tím teplejší. Možná za to mohly gravitační a slapové jevy, které se poblíž Hran vždycky objevovaly a podivně tam čarovaly. Ale i když to bylo divné, evidentně nikdo z původně příchozích to moc neřešil a rovnou se rozhodli, že když už tu mají termální koupák, tak si kolem něho postaví město. A když to řachne, tak co už.

Za nějaký ten pátek zjistili, že to vlastně není vůbec špatné místo pro město. Gejzír se tvářil stabilně a díky obnovitelným zdrojům v podobě recyklace karbon-methanu, který byl na dosah „trubky“, se Laguna rozrostla po kompletně celém kráteru až k okrajům.

Časem začalo rychle ubývat místo a z malé vesničky se rázem stalo zaibatsu nebývalých rozměrů, strukturované do několika pater, opevněné jak přírodním, tak dostavěným okrajem s rozkvétajícím obchodem, nezávislostí na okolí, a tím pádem i velkou mocí, která na Tessyře představovala, tak jako kdekoliv jinde, „blahobyť“. Možná je divné to tak označovat, vzhledem ke složení obyvatelstva, které tvořili samí padouši, nebo, ehm, ještě větší padouši. Ale kupodivu možná právě i proto tu hierarchie a systém fungovaly lépe než kde jinde. Ono když by si špatnost o sobě něco myslela, tak by si nejspíše myslela, že to není zase tak špatné, jak se na první pohled zdá. A taky že padouši jsou různého typu. Ti špatní a ti ještě horší. Někdo si prostě myslí, že to, co dělá, je dobré, a přitom je to špatné, někdo zase, že to, co dělá, je zlé, a přitom je to dobré. Fellone naprosto jasně věděl, že to, co dělá, dělá dobře a ten zbytek neřešil. A být best of the best of the best přece jen vyžaduje jisté oběti.

Fellone stanul před jedním ze čtyř obrovských vstupů do Černé Laguny. Tím, že Laguna byla vystouplý kráter, bylo potřeba provtat tunely skrz okraj, aby byl možný i klasický pozemní přístup. Tenhle byl hlavní, dva další menší a poslední, východní, vstup se přestal používat kvůli prudkým poryvům větru a obřím nánosům sedlin z okolních aktivních gejzírů. Celá východní strana města

byla kompletně černá, jakoby pod nánosem dehtu. Ošlehaná časem a ztvrdlým karbonem.

Fellone byl známý. Respektive minimálně v téhle části města okolo hlavní brány ho lidi poznávali, anebo aspoň dělali, že ho poznávají. Se vším svým vybavením a tréninkem byl jedním z nejlepších lovců odměn ve městě. A bylo dobré, obzvláště pro vás, se snažit být na té jeho straně, když přišlo na věc. Jeho způsoby vymáhání dluhů byly... vytríbené. A rozhodně zanechávaly trvalé následky.

Nepatrně pokynul na chumel freonských* vazounů, kontrolorů u vstupu, kteří mu s respektem pokynuli zpátky, a šel nerušeně dál. Ubožáka obchodníka za ním, který tudy jezdí každý den, však okamžitě prošacovali i tam, kde by si každý myslel, že nic kontrolovat už nejde.

„LOADING...“

„Proč musím zase čekat? Neuvěřitelné!“

Fellonovi v augmentované realitě pořád blblo vykreslování hodně vzdálených objektů/popisů. Fellone nerad čekal, stačí, že musí čekat v téhle díře. Je to prkotina, pomyslel si, ale je třeba ji řešit hned a zajít za Möbiem. Olověné Zeli bude muset počkat.

Opět vytáhl válečky z kapsy, přepnul mód a už naskakoval na vznášející se hoverboard. Považoval hoverboardy za perfektní transportní prostředek pro přečpané město. Hoverboardy mají v tomhle městě tradici. Tradici nebezpečných závodů, a co je nebezpečné, to Fellone rád, zvyšovalo to taky jeho „bad-ass rank“ a respekt, to je něco, na co Fellone slyšel + sypaly z toho slušný prachy.

Jakmile dorazil do Möbiova krámků, nečekal a automaticky vtrhl do dílny v zadní části.

„Fellone! To neumíš klepat?“ vylekaně a podrážděně vyhrkl Möbius na Fellona. Okamžitě začal nervózně pobíhat a zakrývat celý obrovský stůl, na kterém byly samé prapodivné přístroje a ještě prapodivnější přístroje, které dělaly přesně to, co takové prapodivné přístroje dělají - pracují přesně a podivně.

* Freoni jsou rasa bouchačů/vyhazovačů a rváčů. Jsou velicí, kopa svalů, menší nohy, 4 ruce, mohutné tělo v podobě starých oblých ledniček. Silní a dobří válečníci. Člověk by se měl těmhle \pm třistakilovým mackům obloukem vyhnout.

„Sorry, dědo, vždyť se zase tak nic neděje,“ rozverně si utahoval ze starce.

Fellone měl Möbia rád. Nikdy by to však nikomu nepřiznal. Drsoňové jeho kalibru nemají žádné slabiny a toho se držel. Věděl, že Möbius pro něj udělá, o cokoliv by požádal, ale bylo by to spíše ze strachu než z přátelství. I tak se za poslední rok celkem poznali a byl to asi jeho jediný přítel na Tessyře. Vlastně i ve zbytku vesmíru.

Fellone byl přesvědčený o tom, že Möbius je nedoceněný génius. Byl rád, že Möbius nemá tendence vycházet ven, rozhlašovat své super úžasné teorie o konci světa a následně jeho záchraň. Všichni, kdo ho znali, byli přesvědčeni, že je blázen, a Fellone byl částečně taky toho názoru. Nicméně na rozdíl od davu věděl, že i přes všechny obstarožní součástky, které tu „Möbík“ měl, byl nejlepší koumák přes všechn dostupný i nedostupný ware, kterého kdy potkal.

Jakmile měl Möbius pocit, že všechno pořádně schoval, belhal se sem a tam po krámku a koukal podezřele ze všech oken.

„Viděl tě někdo přicházet?“

„Za koho mě máš, blázne? Mě lidi nesledují, já sleduju je.“

Möbius ještě párkrát zkontroloval okna a zase zalezl zpátky dozadu za Fellonem. Sedl si na příšerně rozvrzanou prorezavělou židli a začal si mnout svou umělou nohu.

„Měl by ses dát do kupy. Vůbec nechápu, jak s tou hnátou můžeš vydržet.“

Möbiova noha byla hodně obstarožní kousek. Na určitých částech dokonce už i rezavěla a některé výčnělky rozhodně neměly čouhat. Ale ten starej prevít se jí ne a ne zbavit. Radši si ji furt olejoval a posedával kolem jako nějaký mrzák. I když se svou šikovností to neměl vůbec zapotřebí.

„Mám zase rozjebaný AugApp, to to neumíš dát konečně do kupy?“

„Ááá, já věděl, že mi je na té poslední aktualizaci něco divného. Počkej, podívám se na to. Sedni si.“ Möbius Fellona připojil přes neuro-optické kabely. Rozložil holografický deck.

„Chlape, dyť jsem ti minule přinesl doslova kýbl kreditů, proč se ještě musím obtěžovat s těmahle drátama?“ Fellone neměl aktualizací procedury rád. Vždycky se cítil lehce šoufl.

„Bezdrát je nebezpečný, sdílení je nebezpečné.“

„Utíráš to aspoň někdy?“

„Fellone, sám dobře víš, že nikdy nevíš, kdo se ti připelete do cesty.“

„Pro mě za mě, každopádně příště žádný experimenty, jasný?“

„Jistě. Samozřejmě, jak si přeješ.“

„Si představ, že bych závodil. S tímhle bych si tak maximálně rozbil držku, rozumíš?!“

„Ááá je to, ještě reboot. Tak, co teď?“

„Jo, dobrý.“

„Sleduj prst, levá, pravá...“

„Si ze mě děláš prdel?“

„Dobrá, dobrá,“ lehce šibalsky se usmál Möbius, zase si sedl a začal si mnout koleno.

Fellone procházel místností a zkoušel přesnost záplaty aug softu. Všechno svižně detekoval, analyzoval a popsal. Až dorazil k zakrytému stolu se vším tím podivným vybavením. Tam AugApp začal stávkovat. Všechno bylo „unknown“.

„Myslím, že je to zase rozbitý.“

Möbius se nervózně ušklíbl a začal Fellona lehce poposouvat pryč od stolu. „Eh... víš, možná to chce ještě pár restartů, ale rozhodně by to mělo dobře šlapat. Neříkal jsi, žes už někde měl být?“

„Ne.“

„Eee... Vlastně já už jsem měl někde být.“

„Ty, Möbie, měl by sis sehnat bota nebo nějaký ten bordel, co se živí otročením. Ženskou, nebo chlapa, nebo cokoliv. Máš tu nehorázný bordel, že ani ta appka si s tím neví rady.“

„Rozumím,“ odpověděl stručně Möbius. Většinou se aspoň po-
usmál, ale tentokrát jen velice opatrně a co nejslušněji tlačil Fel-
lona ven z krámků, jak to dědové jeho věku umí. Fellone se ani
nenadál a Möbius za ním zavřel dveře.

„To bylo divný!“ pronesl nahlas Fellone sám k sobě, když si to
celé uvědomil. „Asi měknu. Normálně bych mu na rozloučenou
rozdrtil aspoň česku v té zdravé noze.“ Zadíval se na zdegene-
rovanou šestinohou kočku přes ulici, jak žere cosi neidentifika-
telného.

„Fellone!“ vytrhlo ho z pozorování. Ohlédl se, ale nikde nikdo.
Asi vítr..., pomyslel si. Odplivl si a skočil na svůj hoverboard.

Zelí bylo, je a asi i bude jeden z nejdívnějších podniků, které kdy Fellone měl tu čest poznat. A že už pár takových míst viděl. Žádné ovšem nehyřilo tolika paradoxy jako zrovna Olověné Zelí. Už před vchodem bylo jasné, že název není jen pro legraci. Bytelný pancéřový vstup, který výrazně koketoval s románským názorem na sousloví „tenká zed“, by neprojel ani mozelský bitevní tank. Na

* Mozelové, nebo také Kobaltoví Trpaslíci, je rasa tmavomodře lesklých krtkoidních stvoření - tuleňovití, zavalití a škaredí s krátkými, ale mohutnými končetinami. Jejich planeta je jeden velký krtinec. Zásadně žijí v podzemí, kde staví obří tunelové komplexy. Se zrakem na tom nejsou nejlépe, o to více si potrpí na robustní předměty, se kterými je možné podle potřeby praštit.

Na první pohled neohrabaní tvorové, ale uvnitř bezchybní mistři konstruktéři. Jejich umění je uplatňováno v drsných podmínkách, a proto je tomuto účelu přizpůsobeno. Kromě toho, že perfektně ovládají kovářské umění, modifikují všechny své věci svojí obdobou kobaltu. Vrství ho a přepalují tak, že by se i Pierre Curie divil. Jejich karbid-wolframové slitiny dosahují neuvěřitelné pevnosti. Při vysokých teplotách sice ztrácejí své feromagnetické vlastnosti, ale díky velkému množství vrstev a přidáváním modifikovaného křemíku dokážou magnetické schopnosti opět regulovat. Většina jejich civilizace funguje na magnetu.

Mozelové však mají ještě jednu zajímavost. Jsou vysoce elektricky

malebném zápraží jak vystřiženém ze saloonu Divokého západu, jsou „lavičky“, na kterých lenivě pokušují čumilové a stálí hosté. Už ti mají pořádnou šlehu a je vám jasné, že uvnitř to nebude o nic lepší. Olověné Zelí je podnik pro vrahouny na planetě plné vrahounů. Ale hajzly mají čisté.

Znáte ten pocit, když přijdete do pochybného podniku, který zvenku zní jak rockový koncert, ale v momentě, kdy otevřete dveře a vejdete, zazní ohlušující ticho? Všichni na vás čumí jak na Vernouta Žabu, který si zrovna přioperoval další 3 ruce ke svému 18kusému počtu, protože lichý počet končetin je prostě to, čím teď bude určovat směr. No, tak tohle se vám v Olověném Zelí nestane. Tam jste všem úplně putna, ať jste sebevíc nebezpeční či kdoví jak jinak divní.

Fellone vešel, hladce proklouzl mezi standardní rozepří „na férovku s laser-břitvama“ dvou stálých hostů a směřoval si to ke svému obvyklému místu, odkud už slyšel známý šrumec zvuku smíchu a rozepře.

„Ne. Tomu nevěřím!“ protestoval Tollens u baru.

Odmítavě mával svou rukou a tvářil se, že nic takového nemůže být ani v nejmenším pravda. Mával by i druhou, kdyby ji neovládal jeho brácha Ponens. Ten už však ztratil trpělivost se snahou otočit svou půlkou těla k sobě samému a pustil se do svého bráchy:

„Ty geneticky retardovaný dobytku! Dyť ti to Timofey celou dobu říká. Existují takový potvory, maj krutě tuhý kořínek, říkej si jim, jak chceš, třeba Dorian Grey, ale jsou to regulérní strašidla. Ty sou tak strašidelný, že se na sebe ani nemůžou dívat, jinak z toho blijou. A jediný, jak můžou zdechnout, je, když se na sebe podívaj do zrcadla! Chápeš?!“ Ponens ke konci vysvětlování vysvětleného už skoro křičel a Tollens se nesouhlasně chmuřil a dumal.

Fellone si sedl na svůj oblíbený gauč v otevřené kóji, která měla perfektní výhled do většiny částí baru, ale přitom byla tak akorát ukryta, aby ho ta většina baru neobtěžovala.

nabití. Takové funicí kondenzátory. A s tou svojí elektřinou si můžou dělat, co je napadne, proto celá jejich planeta, která je jeden velký permanentní magnet, může být rázem obří elektromagnet.

Říká se, že Mozellové můžou podle potřeby pohybovat svou planetou, kam chtějí, ale nikdo to zatím neviděl v praxi a každý Mozel by radši umřel, než aby prozradil pravdu. Mají divný smysl pro humor.

Kousek dál se vznášel Schrödingerův kulečník, u kterého hráči neví, kdo z nich vyhrál, dokud ten druhý neprohrál.* U něj s železnou pravidelností sám se sebou hrál nekonečnou hru Billy Gibbons, trpaslík s napoleonským komplexem, který pořád cosi přezvykuje. Když ho potkáte, zdá se vám, že každou chvíli odněkud vyletí bílá holubice a semele se TA přestřelka přestřelek, kterou si každý opravdový kovboj přeje zažít... aspoň jednou.

Zatímco Billy nesouhlasně mručel a přemýšlal nad svým dalším mistrným štouchem, který mu zase nevychází podle představ, Timofey, duhový šupinatý dobrák od kosti neidentifikovatelné rasy, se pochechtával u baru, opíral si tuplák o svůj pivas a náramně si užíval typickou hádku bráchů Tollense a Ponense Modusových, do které neváhal přiložit ještě pár polínek.

„Hej, Rondo, kde to vázne?“ houkl Fellone směrem k baru.

„No, možná by to mohla být pravda, ale stejně vám to nevěřím! A kdes je vlastně viděl?“ nedůvěřivě se optal Tollens.

Timofey usrkl svoje cosi, co se podobalo pivu, ale jeden nikdy neví. „Tollensi, taky jsem slyšel...“

„Chraň tě prdel mu ještě něco vykládat, Timofeyi,“ spustil se na něj hnedka Ponens v napjaté náladě.

„Neboj, Ponzi, stejně mu nevěřím,“ marně přesvědčoval Tollens svého bratra. Timofey si zase šibalsky usrkl.

Ronda, skotačivá to fena, exšpionka, barmanka a majitelka Olověného Zelí v jedné osobě, poslala levitujícího číšníkobota Feltonovi. Ten si od něj vzal pití a mrkl na Rondou na znamení díku.

„Das ist silon! To se nežehlí!“ ozvalo se hlasitě z koutu, až sebou všichni lehce trhli. Tam seděl prošedivělý stařík v doktorském plášti a páskou přes oko. Od nepaměti sedával v tom koutě na rozkládací rybářské židliče a pozoroval hvězdy přes střešní okno. Kdyby si o sobě někdy něco myslel německý přízvuk, myslel by si, že Karloffův německý přízvuk je brutální. Nikdo na Tessyře nemá šajn, co je to Německo. Eh.

Děda Karloff se otočil zpátky ke svému dalekohledu a ještě cosi mrmal o tom, že to přece každý ví, že se silon nekrčí.

* To samo o sobě není to nejdivnější. Divné je, že ač je to vysoce divná hra, která se opravdu samovolně vznáší, bliká jak Tron, a to i bez vnějšího zásahu nějaké další energie, tak i přes to všechno nejdivnější z toho všeho je ta kulečnicková lampa nad tím kulečníkem. Je zavěšena. Na provázcích.

O Karloffovi bylo všeobecně známo, že má hodně imaginárních kamarádů. Karloff je však naprosto přirozeně včlenil do svého světa takovým způsobem, že všichni kolem něj je brali za rovnocenné členy společnosti.

„Ty, Timofeyi, co jsi to ještě slyšel o těch strašácích?“ ozval se Tollens.

Timofey byl připraven, věděl, že tenhle moment přijde, a nezaváhal ani na sekundu: „No, slyšel jsem, že tím, že se nemůžou podívat do zrcadla, protože jsou tak strašidelný, že by z toho instantně zdechli, tak je tu obrovská pravděpodobnost, že je to vlastně celá rasa strašně rozcuchaných příšer. Páč se nemaj kam čučet, když se chcou učesat.“

Tahle odpověď byla ten pomyslíný poslední hřebíček do rakve. V tomto okamžiku se stalo několik věcí naráz. Každý z přítomných by situaci popsal asi nejspíše trošku jinak, ale zrovna my si vyslechneme svědectví hadry na nádobí, která sice byla celou tu dobu v dřezu, nicméně dopodrobna si vyslechla průběh celé situace od popelníku na baru, ještě předtím, než ho někdo rozmlátil o něčí hlavu.

Ponensovi ruply nervy, vrhl se na vysmátého Timofeye, zatímco Tollens (druhá půlka Ponensova těla) se snažil zuřivého Ponense od Timofeye odtrhnout. Timofey se lekl a vyhodil svůj velký tuplák s pivem kamsi za sebe a shodou okolností se trefil do hlavy velkého žabokřečkoida, o kterých se ví, že nejdou pro ránu daleko. Ten se logicky namíchl, ale myslel si, že to byl ten všivák od vedle, co pořád podvádí v kartách, takže se vrhl na něj.

Ještě předtím, než se žabokřečkoid na podvodníka vrhl, o něj rozbil ten tuplák. Zvuk té rány zaujal Fellona, který se za ním reflexivně otočil a shodil svoje pití, pro které se ještě reflexivněji ohnul a zachytil jej těsně před dopadem na zem. Přesně v ten moment mu nad hlavou proletěla laserová břitva, patřící nějakému kumpánovi od karetního podvodníka. Ač je to totálně nepravděpodobné, odrazila se laserová břitva od vycpané hlavy lamosoba na stěně, a ještě než se zabodla do jukeboxu v rohu, proletěla kolem Billyho Gibbonse. Letěla přesně tak, že strouhla špičku jeho kovbojského klobouku. Tím rozptýlila soustředění Billyho Gibbonse a on přesně o půl milimetru minul kouli svého úplně nejlepšího šťouchu, který kdy udělal. On se to samozřejmě nikdy nedoví, ale už jen ten fakt, že veškeré soustředění vyšlo vniveč, ho rozpálil ještě více do ruda, než obvykle byl.

Billy Gibbons třísknutím o kulečnickový stůl rozlomil tágo vedví a vrhl se do chumlu rvačky. O půl sekundy později se druhá část rozlomeného tága doklepala ke Karloffovi, který zrovna rozmlouval s jedním ze svých imaginárních kamarádů: „Ne, to nejsou nebezpečné radony, to jsou bioradony.“

V ten moment ho tágo lehounce ťuklo do nohy a on pohnul svým dalekohledem tam, kam vůbec nechtěl. Tenhle okamžik byl zásadní. Protože jakmile to udělal, uvědomil si, že objevil malý plutoid, který nikdo nikdy předtím neobjevil.

„Wundaaabaaar!“ Radostí vstal ze židle a uklouzl na tom tágu. V tragikomickém momentu, ve snaze nespadnout, se nechtěně vrhl do už regulérní neřízené hospodské rvačky, kde všichni mlátí všechny.

V tom obřím bordelu a rachotu zaznělo klasické vrznutí hospodských dveří, po kterém následovalo ohlušující ticho. Všichni ztuhli v pozici, v jaké byli, koukali směrem ke dveřím na postavu, která zrovna vstoupila. Ta si celou hospodu přeměřila jedním lhostejným pohledem. Nebyl ani dlouhý ani krátký, byl tak akorát, aby dal najevo, že všichni, co tady jsou, jsou totální žabaři. Celá situace trvala jen pár vteřin, ale všichni tuto skutečnost přijali za danou a postava se klidně vydala k baru a ti, kdo stáli v cestě, se bez pohnutí magicky odposunuli.

„Kdo to je?“ zasýpal Ponens do všeobecného ticha.

Týpek, co ho zrovna držel pod krkem, nespustil ani na okamžik oči ze záhadné postavy u baru a jen obdivně špitl: „To je Vernout Žaba.“

Po chvilce celkové nehybnosti celé hospody, kdy by i hluchý recitátor pohádek slyšel spadnout špendlík, vypadl Karloffovi lehký půlkilový ocelový popelník z ruky a čas se zase rozpohyboval. Člověk by očekával, že se následující dění zrychlí, aby „dohnalo“, co zmeškalo během momentu zamrznutí. Ale vypadalo to, že vsudypřítomné překvapení z nečekaného hosta všem vzalo ten energický drajv, který vás žene při každé hospodské rozepři, i když vlastně vůbec nevíte důvod, proč celá ta mela začala.

Týpek, který držel Ponense a Tollense, si říhl a pustil je na zem. Do trapné aury tichosti se jen ozvalo: „To chce časovanou pumu!“ zvolal děda anarchista na kryplvůzku z jednoho rohu hospody, který si rvačku náramně užíval a z jehož nadšeného výrazu sršelo zhmotnělé štěstí z akce. Už už se napřahoval svýma kostnatýma pěstičkama a zrovna v moment, kdy dojel doprostřed celé hospo-

dy, už tam nikdo nebyl, protože se všichni rozhodli vrátit ke své původní činnosti.

Fellone si sedl na své obvyklé místo. Vzal si své netknuté pivko a pokynul záhadnému týpkovi v kápi, který tady ještě před chvílí nebyl, ale teď tu sedí naproti němu tak, jako by tu byl celou tu dobu.

„Billy, co tvůj board? Už ho máš v cajku?“ ozval se Timofey.

„Nah,“ zamručel nespokojeně Billy Gibbons, „ten křáp pořád dělá neplechu, tento ročník nejedu.“

„Tak to máš o starost míň, v sázkách máš tedy jasno.“

Billy se uchechtl a mrkl na Fellona: „No, abych ti řekl pravdu, Timofeyi, jsem na vážkách.“

Timofey, ale nejen Timofey, většina osazenstva se podívala na Billyho.

„Co říkal?“ meknul Tollens.

„Že nesází na Fellona,“ odpověděl Ponens.

Chvilku napětí rušil jen Karloff svou konverzaci s dalším ze svých neexistujících kamarádů: „Gotický německý dřevoryt, jách? A jak to vypadá? Acha... No nevím, aber jak to slyším, tak se mi z toho chce erbrechen.“

Fellone si prokřupal za krkem, otočil se směrem k Billymu a posadil se rovně na židli. Na chladné tváři mu pobleskl úšklebek a pak se rozesmál: „Ha! Sem tě dostal, co?“

Všem se ulevilo a přidali se svým křepčením. Přesně takovým, jakým se smějete, protože jste totálně posraní z toho, co by se stalo, kdybyste se náhodou nesmáli.

Billy pokračoval: „Zaslechl jsem nějaký zvěsti, ale nic potvrzeného.“

Fellone však jen mávl rukou: „Billy, sázej si, na koho chceš, vždyť stejně víš, jak to dopadne. Víš ty co? Když nevyhraju, zacaknu ještě jednou tolik, cos vsadil. Rondo! Pošli mi další!“

„Hej, Billy, tak co se tedy proslychá?“ zeptal se Tollens do uvolněné nálady.

Ronda poslala dalšího číšníkobotu, každý si vzal to svoje a upil.

Billy při dobrém doušku rozverně pokračoval: „No... slyšel jsem, že Liana bude závodit.“

V ten moment, možná při bližším zkoumání ještě chvilku předtím, ale v ten moment, zrovna ještě předtím, než se nevyhnutelně střetl krygl s podlahou, právě tak rychle, ale možná ještě o ždibec rychleji, než je obyčejný volný běh krygle s pivkem k zemi, urazil

Fellone cca 10 m vzdálenost a zvedl Billiho Gibbonse pod krkem do vzduchu.

„Cos to říkal, Billy?“ procedil Fellone klidným, ale o to hrozivějším hlasem, který doplnilo osudové tříštění skla na pozadí.

„Z-z-zeptej se Razela!“ ukázal Billy na tajemného týpka v rohu a přitom kmital nožkama ve vzduchu. „No tak, Razi, řekni mu to!“

Najednou se lehce ochladilo, tak akorát, aby vás mrazilo po zádech. Pod Razelovou černou kápí bylo ještě černěji.

„Pan Gibbons říká pravdu,“ promluvil pomalu Razel a při každém slovu se tlumeně pablýsklo v místech, kde by podle všeho měl mít ústa. „Říkal to pan Johnny Rocky Horror u sázkařů,“ pokračoval Razel a jeho hlas se linul jakoby odevšud.

Fellone pustil Billyho na zem a vztekle zavrčel. Razel se natáhl pro své neidentifikovatelné bublající pití, čímž se z tmavého kouta naklonil trošku na světlo. Jeho ruka byla proměnlivá jak z oživlého inkoustu a zároveň matná jako kouř tekutého dusíku, který držel záhadně pohromadě. Černější než noc. Lehce se napil, a když položil sklenici zpátky, byla kompletně zmrzlá.

Razel byl zvláštní druh zhmotnělé vesmírné anomálie, taková myslící a chodící černá díra. Někteří tvrdili, že je Kirlian, ale on sám by se asi jako „spektrál“ nedefinoval.

„Vypadá to, že zvěsti se šíří rychle,“ dodal Razel tak, že to vypadalo, že když už něco ví i Billy Gibbons, tak to už musí vědět kompletně všichni.

„Kdo je Liana?“ šeptl na Timofeye Tollens.

„Tollensi, drž už klapačku!“ hukla na něj druhá hlava, brácha Ponens.

Fellone se otočil k bráchům Modusovým a rázně začal s vysvětlováním: „Chceš vědět, kdo je Liana, ty koprová hlavo? No tak já ti to řeknu, Tollensi. Liana je ženská, jestli bys to chtěl vědět. A jediné, co na ní bylo dobré, je, že byla mrtvá! Do prdele, může mi ksakru někdo vysvětlit, jak to že je živá, natož že bude závodit?!“ soptil Fellone na celý lokál. „Ne? Nikdo?“ Hrobové ticho se však nikdo neopovázil narušit. „Nevadí, oddělal jsem ji jednou, oddělám ji i podruhé,“ řekl polohlasem jakoby sám pro sebe, což vyznělo o to výhrušněji, a odešel.

Krve by se nedořezalo ve většině osazenstva Olověného Zelí. A kdyby se našli poblíž nějakí očití svědci, což, i když byla hospoda skoro plná, by byl celkem velký oříšek, tak by přísahali, že takhle za sebou třísknout lítačkama nikdo neumí.

„Už mi sakra někdo poví, kdo je Liana?“ zase se ozval Tollens Modus.

„Eskymáci jsou gut? Že umí suchen věci, říkáš?“ začal Karloff, který zrovna vedl debatu s vycpanou zavěšenou hlavou fuňoše. Chvilku poslouchal a pak spustil: „Eskymáci jsou leda tak na scheisse! Jednou jsem si takhle bezahle kuřbu a jenom mi 3/4 minuty jezdila nosem po péru a gehen cosi hledat... zasraní polární rákosníci!“ ohnil se Karloff.

„Liana Slater ...“ začala Ronda za barem způsobem, jenž naznačoval, že si máte sednout blíže a poslouchat, protože ten příběh bude dlouhý a bude stát za to. Všichni se k ní natočili a napjatě naslouchali.

„... Liana Slater měla takovou prdel, že i já bych kvůli ní zabíjela.“ Doleštila další tuplák z křidel pouštního tessyrského rohatce*, postavila ho do řady k ostatním a odešla.

„Fellone!“

Jako jemný vánek beze směru se ozvalo v bezvětří velké místnosti. Tak naléhavě, avšak tak jemně, že to ani nešlo postřehnout.

Konejšivý hlas plný něhy a bezpečí pokračoval a přidal na intenzitě: „Fellone!“

Fellone tentokrát už zareagoval a ohlédl se.

* Pouštní tessyrský rohatec - je brouk dorůstající asi 30 cm, který má krásná lesklá křídla a obří rohy podobné jelením. Když se cítí v ohrožení, dokáže je stisknout a udělat nepěknou ránu. Celkově vypadá značně nebezpečně, ale co se povahy týče, je to prostě obyčejný brouk. Zajímavý je však pro nás, protože jeho křídla jsou z amorfní látky. Jako sklo. A taky se tak využívají. Ta látka má vlastnosti lepší než křišťálové sklo, ale není tak těžká na zpracování, a tudíž je mnohem levnější.

Celkově se dá říct, že na Tessyře se z pouštních tessyrských rohatců stala běžná komodita, obzvlášť co se kryglů týče. Pořád se vyplatilo zainvestovat do pár takovýchhle krásných duhovaných ozdob než po každé rvačce koupovat celou novou sadu. Většinou se ještě využívaly rohatcovy rohy jako rukojeti. Štamgasti jsou už naučení a podle madla poznají, jestli jimi mají mlátit ostatní po hlavě, či chytnout jiný krygl.

„Fellone, už jsi mi zase přeřízl tepnu,“ klokotal medový hlas do všeho toho živočišného mlaskání. „Říkala jsem ti, ať mě do krku radši bodáš, klidně si mě i škrť, jestli ti to udělá radost, ale když mi na něm vykouzlíš další úsměv, dělá to bordel a já ti ho pak nemůžu pořádně vykourit.“

„Promiň, já se zapomněl,“ omlouval se Fellone a dál přirážel.

Verne se jen krásně usmála, jako by se nic nedělo, prohnula se v zádech a přitlačila proti přirážejícímu Fellonovi. Ležela v obrovské kaluži krve a krk se jí postupně zatahoval. Setřela z něj opalizující kousky, olízla si prsty tím zvláště sexy způsobem, jak to uměla jen ona, a zbytek rozetřela Fellonovi po hrudníku. V kaluži pod sebou si namočila dlaně a udělala si krásné otisky na nádrech, které rozmázla až ke klínu, což byla pro Fellona ta pomyslná poslední slastná kapka. Plácl Verne po stehně, přitáhl si ji blíž, napřímil se a bodl jí čepel mezi žebra.

„Áááách...“ vykřikla slastně Verne.

Po chvilce se odpojili. Mrkla na Fellona, který se tvářil spokojeně, jako že odvedl pořádný kus práce, a pak na břitvu, která jí trčela z hrudníku. Trošku s ní zavíglala tam a zpátky a pak se pobaveně kochala, jak z ní přerušovaně stříká krev, jako kdyby měla nově nainstalovanou fontánku.

„Symboličtěji už to nejde...“ pobaveně špitla.

Fellone udělal pár kroků zpátky a prohlížel si ji, jak leží celá vydrážděná na obří emeraldově sametové posteli se zlatými rámy, kde ornamentálně zdobené zdi lemovaly rudé závěsy ze syntetického hermelínu.

„Miluju ty tvoje zakončení Fellone, dáváš do toho vždycky tolik energie.“ Vytáhla si břitvu z hrudníku. „A zuřivosti..., myslím, žes mi dokonce zlomil i pár žeber,“ šťastně špitla Verne.

Fellone se posadil do barokně přeplácáného křesla a pozoroval, jak Verne utírá jeho břitvu.

„Líbí se mi, že na to jdeš takhle po staru. Pořádnou nerez břitvou, žádné z těch nových lezrových udělátek, které ti okamžitě zataví ránu. Pěkně živočišně! Cítit pevný kov. Úplnej umělec!“

Fellone se v křesle sarkasticky uchechtl, ale nepobavilo ho to tak, jako by ho to pobavilo jindy.

„Co je s tebou, zlato?“ vyzvíдалa Verne, zatímco zadala příkaz v terminálu k vysušení a přípravě postele do původně uhlazené podoby.

„Je v tom ženská, co? Já to poznám.“ Lehla si na čistě přichys-

tanou postel a špulila se na Fellona jak Goyova Maja. Fellone ji jen mlčky pozoroval z křesla. Verne se převalila na bok a na jejích zádech se začaly kreslit secesní ornamenty, které jako mravenci pochodovaly po jejích křivkách. Postupně se měnily, až začaly mít stejný dekor jako zdobení postele.

Verne po sobě začala přejíždět rukou, a kdekoliv se dotkla, tam se obrazec zavlnil jako hladina, když do ní spadne kapka, a jednotlivé vlnky začaly ornament rozpíjet, až zbyla jen lesklá panteř kůže. Hebká a nebezpečná.

„Pojď za mnou a pověz mi, co tě trápí,“ zavrněla na Fellona.

Fellone se zvedl, vzal skalpel č. 10 z nočního stolku a lehl si k Verne, ta si lehla na břicho a Fellone jí začal kreslit skalpelem po zádech. Jen jemňoučce po povrchu. Kůže se jen lehce nařízla a hned zase zpátky začala regenerovat, takže jeho tah měl krátkou stopu, která za ním pomalu mizela. Kdekoliv se jí Fellone dotkl, začaly rašit krystalkové ornamenty, a jak po ní kroužil, tak ji vlastně svlékal z jedné textury do druhé. Verne si ráda takhle hrála. Po každém tahu vydávala spokojené zvuky. Fellone vytvářel intrikující i delikátní linie, kterými ji lehce vzrušoval, až se jí ježily jemňoučké panteři chloupky na kůži.

„Tááák, ještě trošku přitlač a pověz mi, copak tě trápí.“

„Liana Slater,“ procedil neochotně Fellone mezi zuby.

„Liana Slater...“ pomalu přemílala na jazyku Verne. „To je ta mrtvá modrá holka, cos ji před rokem sundal na hooverboardech?“

„Hm...“

„Co řešíš s mrtvou?“

„Nebyla jedna z vás?“

„Myslíš jako regenerička*? Ách... Nemyslím si, nás na Tessyře

* Regenerici resp. regeneričky jsou humanoidní rasa s genetickou mutací, která má za následek masivní regenerační schopnosti. Ty jsou natolik velké, že tyto bytosti jsou v podstatě nesmrtelné. Je tu jedna zvláštnost, tato mutace a tudíž i její výhody se týkají jen ženské části této rasy. Nestárnou a říká se, že přežívají i tisíce let. Ve většině případů jsou také obzvlášť krásné a není neobvyklé, že častokrát jsou to nejlépe placené společnosti. S tradicí. Většinou si nechávají chirurgicky přeměrovat svá centra bolesti do centra rozkoše. Díky tomu se specializují na hodně zvláštní techniky uspokojení.

VAR (Vesmírná Asociace Regeneriček) se opakovaně dostává se svým sloganem „Sex and violence, the only things matters!“ na první

moc není. Jsme tady v Černé laguně a prý je ještě pár holek na jižní pláni. Hlavně to, cos jí udělal, by asi už žádný regenerik nerozhodil.“

Fellone se zatvářil dotčeně. „Ale já za to plus minus nemohl. Ty useknutý ruce mohla v pohodě rozchodit. To, že propadla proudem jednoho aktivního gejíru, který ji usmažil, jsem už ovlivnit nemohl! Prostě špatný timing...“

„Víš, miláčku Fellone, nemůžeš si každou holku, která se ti líbí, hnedka zabít. Ono by se ti totiž mohlo stát, že ti dojdou, obzvlášť tady v té hranaté díře. Plus mohl ses vykašlat na závod a vrátit se pro ni.“

„Ale vždyť já se vrátil...“

„To, že ses přijel po závodě ujistit, že je mrtvá, a ještě ji střelil 4x do hlavy, mi nepříjde jako největší gentlemanský gesto.“

„Jen 3x...“ Fellone chtěl protestovat a vyvracet, že se mu Liana nelíbila, ale věděl, že ho Verne moc dobře odhadla.

„No jo, máš pravdu, ale zase na druhou stranu mrtvý holky nikdy neřeknou ne,“ a šibalsky mrkl na Verne.

„Fellone Fellone,“ pobaveně ho kárala Verne. „Ty prasáku jeden. Ty tvoje vtípky vůbec nejsou hezký, ale vždycky mě celou dostanou.“ Verne se převalila, celá její kůže se jakoby rozohnila jako láva a ona začala netrpělivě laskat Fellona.

„Pověz mi něco o sobě Verne, jak jsi přišla k téhle nádherné kůži?“

„Babička byla dobrá kůže a děda byl kožešník.“

„Rodinné dědictví?“

„Ale vždyť víš, že novou kůži ti udělaj skoro na každé druhé benzince.“

„Mě neoblafneš, Verne, takováhle kůže se nedělá jen tak na potkání. Sám jsem takovou hledal celkem dlouho a marně.“

místa všemožných celovesmírných spotřebitelských soutěží. V nejuznávanější soutěži katalogu EXITtours, která každoročně sestavuje všemožné TOP žebříčky, se VAR posledních 100 let v řadě umísťuje na prvním místě v kategorii „nejúpřímnější, nejfilozofičtější ze všech!“ Předseda soutěže jejich dlouhou a úspěšnou dráhu komentuje slovy: „Protože není nic rajcovnějšího, než když ženskou řežete břitvou po tváři a ona doopravdy vzdychá rozkoší. Ono slavné → „harder, harder!“ potom dává celkem zvláštní smysl.“

„Ale blázínku, to bys nepřežil,“ usmála se sladce Verne na Fellona, který se lehce nesouhlasně zašklebil, ale neřekl nic a čekal, co z ní vypadne.

„Žila byla jedna reklamní agentura. Úspěšná a inovativní, vždycky přišla s něčím, co nakonec všichni chtěli, a ona si toho byla dobře vědoma. Jednou tamního koumavého podivína napadlo, že přece technologie jsou už celkem daleko a že by mohli aplikovat reklamu na všechny v podobě hologramu zabudovaného v kůži. Všem se nápad strašně líbil, a tak na tom začali makat. Jejich vynález byl s velkým očekáváním... očekáván. Vývoj byl pekelně náročný a začal se protahovat. Tamní koumák věděl, co dělá, ale potřeboval více času. Říkal, že to potřebuje ještě testování a že je třeba to odložit. Ale znáš to, byly v tom velký prachy a hlavouni si řekli, že to je „zralé“, a aby jim koumák nedělal problémy, tak ho vyrazili a vydali to bez něj.

Během noci se z toho stala senzace a novinku během prvního týdne implantovali milionům zákazníků, kteří si slibovali provize z nové reklamní plochy, kterou jejich tělo teď představovalo. Prachy se hrnuly, všichni byli nadšení, akorát čtvrt roku potom začaly problémy. Lidi začali umírat. A celkem slušně bolestivě. Některým se rozpustila celá kůže, jiným začala hnisat a v důsledku toho uhnívat, až se nakonec celé jejich tělo udusilo a zhroutilo.

Hlavouni reklamy nevěděli, co se děje, ale v důsledku jejich vynálezu zemřelo asi 10 milionů lidí a další měli doživotní následky v podobě znetvoření, případně různých výrůstků po těle, které si přehrávaly, co chtěly. Takový MTV Zvoník u matky boží.

Kdysi nepřekonatelná reklamka, která vévodila většině sektorů známého vesmíru, se během noci zhroutila a skončila. Nikdo nevěděl, co se stalo. Až na našeho koumáka.

Ten, opatrný to vědátor, celou tu dobu podvědomě tušil, že mu budou chtít jeho nápad ukrást, a proto si instinktivně pro sebe nechal jeden malinkatý detail. Nano-holografické destičky nemůžete implantovat do živé kůže, protože to prostě nevydrží, pro tělo to bude neuvěřitelný šok. Přece jen, kůže je největší náš orgán a takový zásah se musí dělat „postupně“. Musí se implantovat do syntetické kůže, která právě to „postupně“ zařídí a bude prorůstat původní kůží, která s ní splyne.

Jenže tohle byl ten problém, který koumák potřeboval dořešit. Věděl, že lidi nebudou platit šílené prachy a pak rok dva čekat, než jim to naroste. Muselo to fungovat hned. Jediné řešení se ukazo-

valo stáhnout originální kůži a potom na ni dát syntetickou.

Nicméně, mělo to dva háčky - první, že to pekelně bolelo, respektive tak, až většina zařvala. Druhý, když už to někdo přežil, tak si musel dlouho zvykat na syntetickou kůži, kterou ve výsledku nemusel dobře snášet, a nakonec třetí, pěstování kůže geneticky shodné s kůží dárce bylo zbytečně drahé.

Hlavouni reklamky byli však svině a shodili to všechno na koumáka. Odsunuli ho za trest do exilu na polorozbořenou a zavšivenou základnu na ještě zavšivenější opuštěné planetě, kde se těžily a následně vyráběly exotické kachličky do koupelen. Všichni, co tam byli, tam byli za trest.

Koumák tam byl ze všech nejchytřejší a tak nějak přirozeně se rozkřiklo, že mu krev nevádí a s leccím si poradí. Časem se to zaběhlo a ten týpek si v tom rozbořeném humusu udělal hodně alternativní laboratoř, kde prováděl všemožné experimentální postupy, které jinde byly zakázané. Měl výsledky jako nikdo jiný. Transplantace, plastiky, kompletní morfologické změny. Chtěli jste se stát slono-dlakem? Přidat si nějakou končetinu navíc? Nežral vám pes? Všechno si to dával levou zadní.

Za svůj život vymyslel postupů jako nikdo jiný a většina se teď úplně běžně používá. Skoro nikdo neví, že je všechny vymyslel on. Málokdo věděl, jak se jmenoval, všude byl znám pouze jako Pavlof. Měl jsi nějaký problém? Reflexivně ti vytanulo v hlavě jeho jméno... Zvláštní.

Tam na té planetě, v tom svém sklípku se Pavlof dozvěděl o jedné zajímavé rase. Šlo o regeneričky. Zrovna mu jedna přistála na stole s dírou v břichu. To nebyl problém, piráty tu měl každou chvíli, problém byl, že při přestřelce byla zasažena krtekem*, a jakmile se objevila díra, kterou by se dal vytáhnout, tak se všechno začalo zatahovat, takže krtek zase udělal paseku někde jinde. Pavlof se s tímhle ještě neseťkal. Ale věděl, že pokud něco neudělá, bude po ní, a tudíž i po jeho zatím jedině možnosti promluvit si s někým,

* Krtek je druh organického střeliva, které je vyvinuté tak, aby opravdu zabilo cokoliv živé. Je to malá střela, která po vniknutí do těla ožije a okamžitě začne žrát všechno uvnitř zasaženého, a aby toho nebylo málo, pomalu se zvětšuje, takže je to taková časovaná bomba, která vás semele. A kdybyste to ještě chtěli náhodou přežít, tak vás postupně roztrhá. Tenhle výmysl byl jako stvořený pro zabíjení regeneriček a jim podobným, kterých se jinak opravdu velice těžko zbavovalo.

kdo má regenerační schopnosti. Celou tu absurdní situaci ještě doplňovalo to, že pirátka se nespíjela bolestí, ale naopak slastí.

Musel jednat a hned. Musím to zpomalit! Dal regeneričku do kryokapsle a během mžiku z ní byla kostka ledu. Krtek nezmrzl úplně, ale pohyboval se natolik pomalu, že Pavlof mohl regeneričku navrtat důlním laserem, kterým jí vyřízl menší cihličku jejího těla a z té krtka vytáhl. Cihličku poté vrátil zpátky. Jakmile regeneričku rozmrazil, vše se dalo zase dohromady.

Pavlof byl naprosto ohromen regeneračními schopnostmi té pirátky, vzpomněl si na dlouho zapomenutý projekt holografické kůže. Ve zkratce jí o něm řekl a ona, vděčná mu za záchranu života, při níž zažila přibližně tolik orgasmů, kolik jich nedosáhne ani celá Mezigalaktická Asociace Nymfomek (MAN) za celý rok, souhlasila. Pavlof se opět dostal na začátek, tentokrát byla situace jiná, věděl, že lepší šanci mít už nebude. Chtěl to udělat pořádně. Dokonale.

Práce trvala dlouho, ale šlo jim to spolu a časem se dali dohromady. Byl precizní a pořád něco vylepšoval. Zdokonalil syntetickou kůži tak, aby si mohla pouhým pomyšlením upravovat povrch své kůže. Od sametově jemňoučké po kamenitě drsnou s pancířovou pevností. Holografické destičky spolupracovaly s nervovým systémem, tudíž mohla kopírovat, cokoliv se jí zachtělo. V kombinaci s jejími regeneračními schopnostmi to bylo neuvěřitelné dílo. Dokonalé na první pokus. Pavlof byl spokojený, dosáhl svého snu.

Pirátko vycítila, že tohle by mohla být jejich příležitost udělat díru do světa, a proto Pavlofa přesvědčila, aby svůj postup podrobně zaznamenal. Pirátka začala shánět další klienty, Pavlof aplikoval holo-kůži. Po své smrti vše odkázal své pirátce, která zjistila, že pro všechny ostatní vypustil povrchové optimalizace a úpravy. Takže ona se svou holo-kůží je naprosto unikátní a jedinečná. Z popisku zjistila, že se bál, aby se jí nic nestalo v případě, že tu nebude a ji by náhodou chtěl zase někdo trefit krtkem. Už od prvního okamžiku se o ni bál. Trouba jeden. Pirátka vše schovala a od té doby už nové holo-kůže nejsou. To vše se stalo více než před 450 lety.“

Verne melancholicky dokončila svůj vyčerpávající příběh a zamáčkla slzu.

„Takže jsi chodící body-artovej banner?“ zeptal se Fellone.

„No, oční stíny vydrží méně než jeden sex, takže to byla jasná volba.“

„Jak jsi, prosím tě, skončila tady?“

„Byla jsem zlá holka, chceš mi naplácat?“

„Ne, musím se jít ostříhat, pirátka jedna.“

„Fellone, vždyť jsi holohlavej...“

~ ~ ~

Fellone vstoupil do kadeřnictví, které, kdyby si o sobě něco myslelo, rozhodně by si nemyslelo, že je kadeřnictví. Řeklo by si, že je spíše kovárna nebo vikingská půjčovna zbraní. Vlastně kadeřnictví by bylo úplně přesvědčené, že vikingská půjčovna zbraní by přesně takhle chtěla vypadat, kdyby si mohla vybírat.

Při průchodu dveřmi zacinkal zvon na fuňoš. U obsluhy, která byla ověšena kožešinami, stálo obří růžové chlupaté stvoření, které zrovna nějakému týpkovi doholovalo kotlety. Otočilo se a při pohledu na Fellona se úplně rozzářilo. Ten týpek na křesle naopak při pohledu na Fellona zbledl, že by se v něm krve nedořezal.

„Naždár Fe..., teda, tě fjord Fellone!“ zahučelo až skoro zakřičelo huňaté stvoření. Fellone pokynul. Týpek na křesle omdlel.

„Zase mi děšíš zákazníky!“

„Hectore, ty stará chlupatá pornografie, vždyť víš, že za to nemůžu.“

„Kolikrát jsem ti říkal, že se máš objednat dopředu, ať se můžu věnovat jen tobě, válečníku?“

„Víš, jak to je, člověk si nevybere. Když to přijde, tak prostě víš, že potřebuješ nový účes.“

Hector si vzdychl: „U Odina, pravdu díš,“ posunul si obří rohatou helmici na hlavě, chytl chlápkovu bezvládnou hlavu a začal mu

štětkou ze špičky hrožícího klu patlat bradu pěnou na holení. Fello-ne si sedl na křeslo vedle něj a začal se pomalinku točit a přitom si prohlížel interiér salonu.

Byl zrovna pohledem u asi třicáté válečné sekery, která byla zavěšena kolem zrcadla, když Hector dopatřil týpka a nechal ho tak sedět, s bradou celou od pěny.

„Droždák? Domáci. Skromně si myslím, že dokonce jedinej pořádněj v Laguně. Co ty víš, možná i na Tessyře.“

Fellone přikývl. Hector se odkolébal k baru, který měl vzadu. Vytáhl velký tuplák z tessyrského rohatce a načepoval do něj droždák z pípy. Než ho donesl Fellonovi, potřel marinádou něco, co z dálky vypadalo jako kombinace divokého kance a obyčejné křesy a co zrovna rožnil v krbu.

„Kančí křesu““

Fellone chvíli váhal, ale nakonec přikývl. Hector mu přinesl droždák a odkolébal se k jednomu ze zrcadel, kde vzal obří sekeru s nápisem „BEZBOLESTNÁ“, která byla asi tak 3x větší než celá kančí křesa. Odsekl jedno přibližně dvoukilové stehno a dal ho Fellonovi, jako kdyby to měla být jednohubka. Fellone upil trochu droždáku a už se chtěl zakousnout, ale Hector ho ještě zastavil: „Do Thorova kladiva, já bych úplně zapomněl!“

Fellone čekal, v jedné ruce tuplák v druhé stehno. Hector přeběhl salon a na obřím obstarožním gramci pustil desku. Fellone asi nikdy v životě gramofon neviděl, protože jen beze slova koukal na Hectorovo divné počínání. Deska hezky zapraskala a Hector spokojeně mrkl na Fellona: „K hostině každého válečníka patří správná hudba!“ olízl si ruce ještě pořád umaštěné od kančí křesy a za rytmu „V síni horského krále“ Edvarda Griega začal holit týpka, který byl pořád v bezvědomí.

Fellone koukal jak u vytržení. Za prvé, hudbu tohohle ražení ještě neslyšel a rozhodně žádnou hudbu nikdy neslyšel z žádného nosiče. Natož aby to byl analog.

* Hrož, nebo také mroch, je taková hříčka přírody. Aby grotesknost onoho zvířete byla dokonána, tak i jazykově není úplně jasné, jak to vlastně je. Představte si, že dáte dohromady hrocha s mrožem, nebo mrože s hrochem? Buď vznikne mroch, nebo hrož. Když ho uvidíte, smát se budete tak či onak.

** Kančí křesy jsou ve své podstatě přerostlé křesy velikosti kance. Je jich všude dost a přežijí i v radioaktivním prostředí.

„Hectore, co to do prdele je?“

Rytmus začínal nabírat na obrátkách a Hector spolu s tím zrychloval tempo holení.

„Háhá, koukáš, co!?“ Týpek už nejen že měl oholenou celou bradu, ale Hector se tak rozšoupl, že mu sjel i celou hlavu. Tempo sílilo, Hector kolem týpka poskakoval jak při nějakém válečném rituálu a doslova běsnil. Fellone jen koukal a nebyl s to cokoliv udělat, natož aby u toho jedl. Měl pocit, že realita se pohnula divným směrem. Oheň v krbu zesílil, až plameny šlehaly ven a olizovaly okolní kachle. Celý salon se zvětšil a světýlka tančila po stěnách a odrážela se v zrcadlech po celém salonu. Fellone by přísahal na cokoliv, že dokonce i světlo zvenku pohaslo. Vypadalo to, že Hector zešílel v plné síle. Poskakoval nad týpkem, který se díky hluku probral. Celkem rychle si začal uvědomovat, co se děje, a začal ječet strachy. A kdo by se mu divil, Hector kolem něj tančil s břitvou velikosti průměrné mačety a pořád mu šmikal hlavu. Týpek se viděl v zrcadle a jeho zděšení dosáhlo limitní hranice. Najednou hudba ustala a Hector v ten samý moment zařval: „UTROLIG!“ a týpek znova omdlel.

Hector se podíval celý rozjitřený na Fellona a se šíleným výrazem ve tváři s obří helmou na hlavě, břitvou v ruce a, nevím sice odkud vzal to kladivo, ale taky s kladivem na zabíjení draků na Fellona houkl: „Tvarůžky?!“

Fellone jen polkl na prázdno, řachl do sebe půlku tupláku droždáku a s přesvědčením, že ať je to cokoliv, nemůže už to být horší než to, co se tu teď odehrálo, přikývl.

Hector vytáhl černou truhlici, z ní další a z ní další, z které při otevření vytryskl nehorázný smrad. „Ááá, uzrálé,“ vydatně nasál aroma a jeho růžová srst ještě trošku více zrůžověla.

Fellonovi bylo slušně blujno, ale než se k něčemu zmoohl, Hector ukrojil kousek slizkého tvargle, a aniž by se Fellona na cokoliv ptal, nacpal mu ho do pusy. Fellone měl pocit, že všechny jeho implantáty, elektronika a jiné obvodové systémy v jeden moment selžou, ale jakmile se zakousl, zjistil, že nic lepšího v životě neměl. Celé to spolkl, zapil droždákem, zacvakl to stehnem z kančí krysy a solidně si odříhl.

Hector ho poplácal po zádech tak, jak náčelníci poplácávají své nejjudatnější bojovníky, a vrátil se k týpkovi v bezvědomí. Vytáhl ze

* utrolig = úchvatné (norsky)

zásuvky globín a s prachovkou mu začal leštit jeho novou plešku.

„Je to vůbec legální?“ zeptal se po chvílce Fellone Hectora.

„Co tě nemá, někde to dokonce žerou i na snídani,“ uchechtl se Hector. „A i kdyby nebylo, tak tady je to jedno. Tu nikdo nic neví ani neslyší.“

Fellone souhlasně přikývl a navázal: „To je taky důvod, proč jsem se stavil. Chtěl jsem si něco ověřit.“

„No tak to běž za notářem, já tady jen stříhám,“ pobaveně to komentoval Hector.

„Liana Slater.“

„Liana...“ Hector chvílku převaloval myšlenky a pak pokračoval, „ta modrá valkýra?“

„Jo.“

„No, slyšel jsem, že potom vašem posledním skotačení to nějak záhadně přežila a dala se do kupy u nějakého děduly. Myslíš, že bude nasraná?“

„Nevím.“

„No, jestli jo, řekl bych, že máš problém.“

„Já žádný problém nemám!“ vysoptil okamžitě Fellone.

„Oj, šetři kladiva na správnou bitvu, bojovníku!“ hukl na něj Hector. „A jestli přežila, co přežila, tak příště by ses měl více snažit. Ukaž jí ten svůj Bifrost! Ona to pochopí.“

„Co?“

„Je mi jasné, že bys chtěl brázdit tu její Valhalu.“

„Kurva, Hectore, tady mi jde o kejhák.“

„Ale hovno, chceš si jen vrznout. A to ti jako náčelník schvaluju.“ Otočil se do poličky a týpkovi na židli nasadil paruku, která fungovala na principu Van der Waalsových sil, takže ji měl jakoby na suchý zip.

„Guláš?“

Fellone přikývl. „Na to, jak jsi mizerný holič, jseš fakt dobrej kuchař. Proč radši neděláš něco se žrádlem?“

„Proč myslíš, že jsem na Tessyře?“

„Tvé účesy ohrožovaly veřejnost?“ uchechtl se sarkasticky Fellone.

„Jednou mi utekl nákyt a vyhladil celou planetu. Což by nebylo zase tak strašné, ale já blbec použil kvantový skok, abych ho zredukoval a rozmělnil do jiných míst. No, místo toho se geometrickou řadou ještě zvětšil. Čímž přehopl na nejbližší měsíce. Naneštěstí ten planetární systém byl jeden z mladších, bylo tam

plno nevyčerpaných molekulárních oblaků, které se ještě pořád smršťovaly. Nákyt jim dodal hmoty, zvětšila se jejich gravitace a urychlilo se jejich smršťování a díky úplně špatně načasované explozi blízké supernovy spektrální třídy B to celé řachlo. Tím se to celé speklo, k tomu zionizoval okolní plyn a z toho vznikla mlhovina Buchta, která vypadá jako spálený polyester, dnes spíše známá pod přezdívkou „Smrtící Šáteček.“

Povím ti, krásný pohled, modrá záře. Cech kvantových kuchařů neocenil moji snahu a obvinil mě ze zničení jednoho planetárního systému, dvou středně vyvinutých civilizací a nedodržení hygienických podmínek z příručky o meziplanetárním pečení nákyptů. Hajzli mi odebrali licenci kvantového kuchaře. Což byl úplně první zaznamenaný případ, a tak jsem se uchýlil do exilu sem.

Vařím si pro sebe tak, aby na mě nepřišli, a jinak se věnuju dealování informací. No, kde jinde než u kadeřníka se všichni vybavují tak, že se dozvíš všechno, aniž bys to z nich musel páčit? Mám svoje žrádlo a sekery. To mi stačí.“

Hector pomalu promíchával guláš v kotlíku a zasněným pohledem většce budoucnosti se do něj upřeně díval.

„Kolik knedlů?“

„Stačí tři.“

Nandal mu jich šest a zalil to hutným gulášem. „Víš, jak poznáš správněj guláš? Správněj guláš je stejnej jako správněj válečník. Když do něj zabodneš vidličku, tak stojí.“ Zabodl mu do něj vidličku a ta se ani nehla.

Hector se natáhl pro tetovací jehlu. Předklonil týpka, opřel ho hlavou o stolek a odhrnul mu límec. Přisedl k němu a začal mu vytetovávat od pŕlky zad přes temeno až po hlavu velký strom.

„Yggdrasil se mi vždycky líbil. To spojení různých světů pomocí stromku mi však pořád vrtá hlavou, jak to ksakru zalívali?“

„Ty, Hectore, co to je na té stěně vedle toho velkého palcátu?“

„Ále, to nic není, to už je dávno, ještě jak jsem oficiálně kuchtil.“

„Vypadá to jako pohár za koláč.“

„Skoros to trefil, je to cena za obrácení levitujících palačinek. No, netvař se, ono to není jen tak, to je musíš prvně přemluvit, aby samy chtěly.“

Týpek na židli přišel k sobě a zděšeně si prohlížel svoje nové pačo. To ho zhrozilo ještě více, až z toho začal koktat. „Já já já chtěl je-je-jen zarovnat! To toto ne toto, to nene nemůžete! Okamžitě to spravte!“ začal ze sebe chrlít, ale jak se zadržával, tak ho

to všechno ještě více rozčílilo.

Hector si jen spokojeně prohlížel svou práci a Fellone se školobíbě usmíval v rohu.

„Já já si budu stěžovat!!! Ta-ta-takhle se nesmíte chovat k zá-zá-zákazníkovi. A a a ještě tady po-po-podáváte jídlo! Víte vy k-k-kdo já jsem! Já jsem bývalý šéf-inspektor severo-plošňi tessyrské hygienické stani...“

Řach!

V dozvuku monstrózního zadunění se pan bývalý šéf-inspektor rozprskl po celém krámě, protože na něm přistálo asi půltunové pneumatické a na 110 % vikingské válečné kladivo.

„Do prdele, Hectore, co to kurva?!“ Fellone okamžitě zareagoval, vyhodil misku guláše do vzduchu a, ještě než dopadla, rychleji než bleskurychle vytasil svoji odlehčenou bouchačku Vraždomat 5000*.

* Původní série vraždomatických bouchaček vznikla z důvodu politicko-převratových tlaků z rozvojových sektorů vesmíru. První vraždomatická bouchačka - iVraždomat - byla sestrojena, aby byla elegantní a kladla důraz na jednoduchost. Vyvedla se ve dvou variantách, základní, která měla ve výbavě jednu spoušť (kapacitní multidotykový proužek) a tři další čudlíky:

1. nezabít,
2. zabít,
3. zabít a zabít znovu.

Ve verzi PRO měla integrovanou GPSku, měřič kalorií a foťák, nicméně neměla pro ně žádné ovládací prvky ani ukazatele. Bouchačka to byla striktně bio, takže fungovala na fázové výboje, kdy nebylo potřeba ji fyzicky doplňovat, ale stačilo ji nechat chvílku na slunku a bylo nabito.

Byl to náramný hit, všichni, co měli sklony k přežvýkavosti nebo k nošení hodně širokých brýlí, si je kupovali, i když zrovna žili v sektoru, kam nikdy nedopadaly žádné sluneční paprsky. V naprostém uchycení na výsluní tomu zabránil jeden incident, kdy na ne zcela respektovaném a vyprahlém kusu velice nudné planety, kde bylo horko těžko co do huby, se v rámci pravidelných, nicméně o to méně důležitých střetů o moc mezi původními obyvateli znenadání objevila rebelizující tlupa cca 12 opic. Ta vyzbrojena 1+2 zdarma vraždomatickou pistolí (objednanou z e-shopu, který se primárně zabýval kojeneckou stravou), udělala velice nečekaný puč a podrobila si celou tamější civilizaci. Původní obyvatelé to komentovali slovy: „To jsme vopravdu

Hector se jen napřímil a vyrovnaným hlasem vysvětlil: „Dobrý hygienik, mrtvý hygienik.“

Po chvíli, kdy sem tam do toho ticha ze zdi čvachtl zbytek bývalého šéf-inspektora, Fellone jen rezignovaně pokrčil rameny a dodal: „Ok ok, příště se už objednáám...“

Tvrdit o tessyrských závodech, že jsou ilegální, je asi stejně platné jako tvrdit, že dabručtí vzdušní šneci nelítají, protože nemají křídla. Ale když už nějakého dabruckého šneka uvidíte, tak jen tiše koukáte a přemýšlíte, jak se taková monstrózní hromada slizu vůbec může odlepit od země. Natož aby je ještě tamní obyvatelé používali místo dopravních prostředků.

Tessyrské závody jsou ve své podstatě tiše trpěnou „národní“ kulturní památkou. Je sice pravda, že pokaždé mnoho účastníků zařve, ale o to více jsou ceněni ti, kteří přežijí a účastní se znova. Je taky pravda, že i mnoho „civilistů“ zařve, ale o to více jsou ceněni ti, kteří se prostě nesorou do cesty.

V mezidobí konání nejprestižnějšího (rozuměj nejnebezpečnějšího) ze všech jednoduše nazvaného Konečná se konají menší či větší závody, díky kterým si závodníci ověřují, jak na tom jsou oproti ostatním. Nicméně to je vše, žádné kvalifikace, žádné průběžné body. Prostě Konečná. Jedeš, nebo tuheš.

Aby toho nebylo málo, „pořadatelé“ Konečné každý ročník mění trasu způsobem, jenž zaručuje, že jen nejlépe připravený přežije. Není to žádný okruh, má to začátek a konec - čistý běh o život. Tohle také zaručuje, že se v tom točí hodně slušný prachy. Pověst Konečné je věhlasná a sjíždí se sem závodníci z celé Tessyry.

Pár dní před začátkem závodu se kus za Černou Lagunou rozrůstá základní tábor a startoviště celé podívané. Lidi jsou už naučení. Na startu jsou davy, ale v průběhu závodu moc fanoušků nepotkáte. Všechno je zaznamenáváno přes autonomní kamery

nečekali.“

Po této aféře se vraždomaty přestaly vyrábět, ale jejich jednoduchost zaručovala, že se užívaly ještě hodně dlouho potom. Proto se zažil výraz Vraždomat pro všechny fázové bouchačky, které se později začaly vyrábět, aniž by měly cokoliv společného s původním konceptem.

a různé zaznamenávací drony, které jsou rozeseté po celé trase. Kromě davů čučilů jsou tu samozřejmě také závodníci a jejich týmy techniků, agentů, předřiztašek a ostatních leštičů, kteří dělají odhady, průzkumy, kradou technologie a snaží se podřývat morálku konkurenci. Takové klasické rodinné prostředí.

Už od kraje celého toho divadla lze zpozorovat plno levitujících info displejů a různých pochodujících holo-projekcí, které si to samy maštrují, kam se jim zachce, a upozorňují příchozí na závodníky, na sázky a samozřejmě na všechny možné varianty klobásy a piva, které u takovýchto akcí nesmí chybět.

Kdysi komorní zábava složená jen ze závodníků a nějaké té rošťandy s upnutýma šortkami, která to odstartovala, se s dnešními rozměry nedá srovnávat. Naštěstí aspoň ti závodníci zůstali stejní. Všichni si jdou po krku.

Fellone zrovna dorazil do provizorně vybudovaných průhledných „garáží“. Zdi na první pohled měly barvu i konzistenci bublin z bublifuku, celé ve tvarech pláství včelích úlů, ale při bližším zkoumání zjistíte, že to, na co koukáte, je vlastně jakýsi divný nafukovací druh fólie, která byla zábranou proti mikroskopickému prachu a písku, který byl na vyprahlé Planině západně od Černé Laguny všude a dostal se do každé díry.

„Ten zatracený písek se dostane do každé díry. Aji tam, kam to nejde!“ podrážděně pokývla Fellonovi barmanka Ronda z Olověného Zelí, která měla na svém upnutém tílku velký nápis „TITS!“ a pod ním napsáno „THIS IS THE SHIT!“, a otráveně koukla na Fellona a pokračovala ke svým technikům.

„Hm... kočičko, já ti to milerád pročistím,“ ozval se chlípně jeden rozpustilejší závodník, který ji chtěl plácnout po zadku, jakmile kolem něho projde. Sotva to zkusil, elegantně ucukla a od pasu vytáhla vystřelovací šroubovák, kterým mu probodla ruku. Lehce se otočila, poslala mu pusou, že nemá zač, a pokračovala jakoby nic. Všichni čumilové okolo se rozchechtali a všechno pokračovalo v naprostém pořádku zase dál.

Fellone se taky pobaveně uchechtl a vydal se ke shluku známých, kteří postávali vedle Timofeyovy kóje, která byla vedle levitujícího holo-displeje, na kterém byl seznam závodníků a každou chvíli problikl jednoduchý profil každého z nich. Měli z toho náramnou bžundu. Vždycky když se někdo objevil, tak si z něho dělali prdel a všichni všechny parodovali.

„Haha, no ty vole, to není možný! Tenhle ještě žije?“ chechtal se

Timofey, až se za břicho popadal. A všichni výbuch smíchu.

„To je ten,“ nemohl si vzpomenout Tollens, „kozotýpek!“ vypadlo z Ponense rychle.

„Jo jo,“ chechtal se Timofey a pokračoval, „vzpomínáte, jak si přivezl tu spící kozu a že prý vyhraje, protože přišel na úžasný způsob částicového nabití, že z těch nebohejch koz dokáže vymačkat co nejvíce šťávy? To sám řekl, vymačkat z koz co nejvíc šťávy, hahaha. No, a my na to, hej kámo, ale ta tvoje koza je mrtvá. On, že né, že tahle jeho koza je speciální, že umí hibernovat! Hahaha, a potom,“ lupal po dechu Timefey, „a potom na startu zjistil, že je fakt mrtvá, protože ji ozářil tak, že jí opadaly všechny chlupy a ona z toho šoku zdechla. Hahaha uuuu. Kozenko moja, cos mi to udělala? Ten jeho výraz! Aaaa!“

Na obrazovce se objevila malá Mošuko s drsným výrazem. Všichni jen uznale zahučeli a Timofey se ozval jemňoučkým dětským hláskem: „Maminko, ale já už nechci být princezna, od teďka chci být kyborg!“

Blik, a byl tam malý golemovitý týpek, byl z nějakého druhu žilnatého kamene. Tollens jen hromotlucky zahučel: „Až budu velký, budu zeměměřič.“

Blik, hranatý ryboidní frajer s pirátskou čepkou.

„Být matka není žádná sranda, řekl mořský koníček,“ ozvalo se z davu, který se předháněl a předváděl.

Blik, nějaký prkenně vyhlížeující týpek v zimních brýlích a Billy Gibbons jen stroze zahlásil: „Chci jít na vodní lyže, ale ještě jsem nenašel správný rybník z kopce, ať to pořádně jede.“

Blik, a všichni ztichli a pomalu se otočili na Fellona. Na obrazovce se objevila Liana Slater. Fellona to začínalo štvát. Byla tam rivalita a bylo tam jiskření, on vyhrál a ona s největší pravděpodobností neřekla své poslední slovo, i když se snažil, aby tomu bylo naopak. Proč z toho všichni dělají takovou kovbojku?

Než však stačil zareagovat, ticho prolomil smyslný, hlubší a ostřejší hlas zezadu: „Kde mám berle?! Nemel, dyť nemáš ruky!“

Všichni zvedli pohled a Fellone se otočil.

„Ne? Tenhle vám neseděl? Moc brzo?“ prohodila usměvavě, odlehčeně, ale ždibec provokativně Liana Slater.

Ticho by se dalo krájet, a kdyby napětí mohlo něco prohlásit, asi by trpělivě čekalo, protože jakýkoliv náznak naznačení by všudypřítomné pnutí vyšponoval do okamžité termonukleární války. Po momentu, který trval věčně a trapná chvilka by ho nazvala „ne-

místným“, to jeden slabší technik nevydržel, trefil ho šlak a sesul se na zem.

„Jak tak vidím tu vaši párty tady, zdá se mi, že je tu poněkud mrtvo,“ suše dodala do davu Liana, koukajíc přitom na mrtvého technika. „A já se bála, že mě nepozvete.“

Nevšimavě minula Fellona, dav se mlčky rozestoupil a Liana mrkla na info-board. „Haha, no to není možný! Tenhle ještě žije? Jak se to jen...“

„Kozotýpek,“ vypadlo potichu z Ponense.

„Kozotýpek! Hahaha. Kozenko moja, cos mi to udělala? Ten jeho výraz! Aaaa!“ smála se nakažlivě Liana.

Zařinčení spadané bedny náradí všechny otočilo. Stál tam ten satyrovitý kozotýpek s ohromně rozhořčeným výrazem a zamečel: „A uměla hibernovat, meeek!“ Otočil se a našťavaně odfuněl. Všichni vybuchli smíchem.

Na info-boardu se objevil kudlankovitý týpek Rufus a Timofey napodobil jeho podivný postoj a mrtvolně zahlásil: „I hmyz má pochvu!“

A celá ta hitparáda absurdnosti pokračovala, jako by se vůbec nic nestalo. Smály se dokonce i elektronické popisky jednotlivých garážových kójí. Uklízecí droni už i odtáhli toho mrtvého technika a všechno se tvářilo v pořádku. Fellowi tu však něco nehrálo. Nechtěl se nechat obalamutit pár vtípkama. Ona si tu napochoduje, jako by byla královnou všech místních moří, jeho ignoruje a všichni kolem okamžitě skáčou, jak zapíská?!

Nene, něco tu nehraje. Za prvé, je divné, že je vůbec živá. Za druhé, je to ona, nebo to není ona? Vypadá skoro jako ona, teda samozřejmě až na ty úpravy, ty hrozivé chladně metalizující mechanické ruce s obřímí dlaněmi v poměru k štíhlým proporcím lehce přes 2 m vysokého těla. Ty organicko-digitální spoje propojené s páteří a nervovými zakončeními vedenými přes pravé rameno. Ty její zrzavé, očima neuchopitelné, chapadlovité vlasy, které sem tam prozařuje nějaké prokliknutí, jako by některé z nich byly optické kabely, možná to jsou optické kabely, ale vypadají jako ty její zatracené chapadlovité vlasy. Sakra, tohle všechno ji dělá snad ještě více sexy než předtím, a bůhví co má pod tou svojí upnutou kombinézku. To nebude ona. Na druhou stranu, okamžitě si všechny omotala okolo prstu, tak jak to dělala vždycky jen ona.

* na Tessyře zatím nikdo žádné moře neobjevil.

A mě provokativně přehlízí?

Fellone pomyšlením spustil senzory pro kompletní sken, od DNA až po velikost spodního prádla a stejně jako pokaždé i tentokrát mu to u ní nahlásilo error skoro v každé druhé položce. Až na to spodní prádlo. „Ok, tak aspoň tohle zůstává při starém.“

V momentě, kdy mu před očima vyběhla všechna možná upozornění, uvědomil si, že se na něj nepřímí, ale na chvilku podívala, a možná dokonce i mrkla těma svýma modro-azurově-smaragdově plápolajícima očima s tlumeně ohnivě karmínovým středem.

„Děvka, je to ona!“

Než stačil jakkoliv pomyslet na cokoliv jiného, na info-boardu se červeným písmem rozzářilo varování, které oznamovalo, že do závodu zbývá hodina a všichni by měli dodělat, co dělají, a jít na start. Dav se začal rozcházet do svých kójí a technici jednotlivých závodníků začali hystericky pobíhat sem a tam. Najednou zde byl takový šrumec, že Fellone ztratil Lianu z očí.

„Fellone...“ jemný naléhavý šepot opakoval dokola.

Lidí pořád přibývalo a hlas se přibližoval. Fellowovi to lezlo na nervy.

„Fellone...“

Fellone se otáčel a hledal, odkud to jde, a pak mu to docvaklo. Liana. To je její plán. Chce ho zblbnout, rozptýlit a pak, když to bude čekat nejméně, se pomstí.

„Fellone...“

„Zničím tě!“ zuřivě se ohnal. A těsně minul. Kdyby byl Billy Gibbons jen o trošku vyšší, než je, asi už by nebyl vůbec. Billy byl však tak v šoku, že momentálně by ho prohlásili za mrtvého tak jak tak. A nejen jeho. Ostatní kolem byli taky celkem polekaní, protože utrnuté běsnění ve Fellowových očích vyzařovalo v hrůzných rozměrech.

„Já já já...“ klokotal Billy Gibbons, žmoulaje svůj obří plandavý kovbojský klobouk. Jeho tvář brunátněla a dosahovala odstínu kvalitně prokrvené řepy. Fellone si uvědomil, že mu řachly nervy, ale co je horší, že Billy je prototypní nervák. Ten totiž na denním pořádku střílí lidi, protože klepou nohou, a dobře se o něm ví, že už postřílel plno svých zástupných nerváků*, natož aby v klidu ustál

* Zástupný nervák → je velice oblíbená služba. Ve své podstatě si koupíš specializovaného člověka, který má to správné neurotické vzdělání, a máš klid, on se nervuje za tebe. Strašně užitečná záleži-

takový exces. Billy už už vypadal, že bouchne jako tuna dynamitu, ale stalo se nečekané. Billy se rozeštkal, a to velice úpěnlivě: „Já já sem nechtěěěěl, já já ááááá...“

Fellone byl značně v rozpacích, protože takovou reakci nečekal. Čekal, že ho Billy rozstřílí na cimpr camp, jak by to dozajista udělal v jakékoliv jiné podobné situaci. Ale ne že začne bulet.

„Hej, Billy, chlape...“ a přistoupil k němu blíže. Nevěděl, co má dělat, dalo by se říct, že dokonce zoufal.

„Jááá vím, že jsem maléééj,“ párkrát popotáhl, „a že mě ani ženský kvůli tomu nechtěěějji, ááááááá.“

Fellone ho chtěl uklidnit, a tak soucitně pronesl: „Billy, kovboji, to nebude tak hrozný, koukni se na to z nadhledu...“

Billyho sílící „áááÁÁ“ naznačovalo, že tohle nebylo zrovna vhodné uklidnění.

„Billy, vím, že toho na tebe bylo v poslední době hodně, board pokažený, ten poslední závod taky nic moc, ale, hej, zrovna ženský? To ti není podobný. Takovej hřebec!“

Trpaslík jen párkrát zalupal po dechu, aby nabral na další salvu breku, a pokračoval rýkavě dál: „Bůůů, já, já nejedu kvůli boardu, eheh, jááá nejeéééduů, protože nesplňuju minimální požadovanou výšku. Ááá!“

Fellone se narovnal, přeměřil si Gibbonse od hlavy k patě a usoudil, že je sice fakt, že kdyby byl ještě o trošku menší, asi by na board potřeboval dětskou sedačku, ale na druhou stranu věděl, že proti němu stojí samotnej Billy Gibbons. Ten Billy Gibbons, který na Tessyře skončil kvůli postřelení 824 a půl farmářů dobytka na své rodné měsíční kolonii. Jak už to u něho bývá zvykem, chytil nerva, pobíhal kolem a řval cosi o křížové výpravě za vymítáním pseudointelektuálního bahna. Svědectví onoho půlky přeživšího popisovalo mnohé hrůzy, ale jediné, co si opravdu zřetelně pamatoval, bylo Billyho křičení:

tost. V byrokraticky založených kulturách a civilizacích se tento vynález velice uchytil. Ve své podstatě natolik, že zástupní nerváci začali kompletně nahrazovat veškeré běžné lidi, kteří chtěli něco řešit na úřadech, protože na úředníky nikdo neměl nervy. Taky se to chytlo v těch sektorech, kde v rámci společnosti převažovali blbci. Ono totiž komunikovat s debilem má svá úskalí. Jemu to nevysvětlíte a vás to stojí drahocenné roky života a nervy v kýblu. Se zástupným nervákem vás to stojí jen peníze, které ve výsledku za to velice rádi obětujete.

„PSEUDOINTELEKTUÁLOVÉ, ROZEŽENU VÁM ŽENY A OPÍ-
CHÁM DOBYTEK!!!“

Autority potom našly Billyho v baru, kde usrkával svoji whisky. Obklíčila ho celá garda speciálních zásahových jednotek, ale Billy je pozval na panáka, klidně dopil svého, zaplatil mrtvému barmanovi za to, co vypil, a ještě klidněji odešel se zásahovkou. Vzhledem k tomu, že přežila jen polovina farmáře, byla kolonie prohlášena za vyhlazenou a Billy obviněn a odsouzen z genocidy.

Takže tenhle Billy Gibbons že by nemohl na boardy? Nesmysl, problesklo v hlavě Fellonovi.

„Oni, oni, oni si ze mě dělaj srandu, kvůli výšce. Ááááá,“ bulil dokola Gibbons.

„Chlape, dej se do kupy, jseš Billy Gibbons, tobě přece nebude nikdo říkat, co můžeš nebo nemůžeš!“

Tím zaujal Billyho pozornost, ten přestal řvát a jen vzlykavě popotahoval. „Ale oni to prý kontrolujou,“ trochu nesměle vypadlo z trpaslíka.

„Cos říkal? Kontrolujou? Na závodech Konečné?“

Billy začal přicházet k sobě, a dokonce už i začínal mít svou standardní brunátnou barvu.

„Na závodě, kde nemají pravidla ani pro prodej klobás? Nechtěj mě rozesmát.“

Billymu začala zase rychle tékat očka, už to byl zase on. Připravenej se kdykoliv na cokoliv vrhnout. „Myslíš, že bych ještě...?“ a s nadějí v očích koukal na Fellona.

„Upřímně, chlape, vůbec nechápu, proč tu ještě stojíš.“

Billy se šibalsky usmál, nacpal své obří sombrero na hlavu a upaloval pro board.

Fellone byl ve svém živlu. Jako ostatně skoro všude. Byl přesvědčen, že nepotřebuje žádné zástupy techniků ani žádné testování. Byt pořád ready bylo klíčové. Prostě buď vyhraje, nebo prohraje. Jako gladiátor. Tak jako každý den, všechno je aréna, všechno je závod. Felloneho vnímání této všednosti ho dělalo přirozeným. Nebyl nervózní, nepotřeboval trubadúry, aby ohlašovali jeho příchod. Sám si napochodoval do středu prázdného startoviště, prohlížel si lidi v hledišti, skenoval jednotlivé tváře. Zubil se na dav, dělal kravinky. Všichni ho znali. Na velkém holografickém

poutači pořád kolovaly profily jednotlivých závodníků. Vždycky na něj jaký ukázal a naznačil své pobavení. Lidi se dostávali do varu, aniž by se snažil, dokázal vyburcovat jásoť. Po chvílce se začali objevovat i další závodníci, ale už ohlašovaní všudypřítomným hlasem tlampačů v doprovodu kamer a živého přenosu na cokoliv, co umělo zobrazovat.

A je to tady, pomyslel si Fellone, cirkus přišel do města. Pobaveně se uchechtl a čekal, kdo všechno se zjeví. Je totiž pravidelnou tradicí, že plno přihlášených to nepřežije ani do startu. Což paradoxně potvrdil první ohlášený. Na panelu se zjevila jeho karta a úhlednou animací se podoba závodníka změnila v lebku s překříženými hnátami, přeškrknutou červeným nápisem VYŘAZEN. Druhý závodník ten paradox umocnil na nový level. Nebyl to nikdo jiný než Mrtvák Rufus.

Kudlankovitý Rufus, nebyl mrtvej, dalo by se říct, že byl určitým druhem nekromancera. Ale bůhví, jeho trhané hmyzoidní pohyby vykazovaly znaky posmrtných záškubů, ale mohl to být taky jen nedostatek magnesia. Rufus byl „vědec“ divného ražení, zkoumal mrtvolu, ba co víc, zkoumal ožvlé mrtvolu. Dokázal extrahovat zombie esenci a použít ji jako zdroj energie do motorů svých vozítek.

Konečná byla známá jako závod boardů, ale ve skutečnosti na hoverboardech jezdil málokdo. Nebylo zde specificky řečeno s čím závodit. Takže o to to bylo zajímavější. Rufusův stroj vypadal jako menší traktor říznutý vzhledem parních lokomotiv, velikosti většího chopperu. I když se vznášel, měl obří přední kola, jež poháněly impozantní písty. To všechno však bylo sestaveno z lidských těl.

„Esence,“ odpověděl skřípavým hlasem Rufus, když se ho ptali na ten jeho zombie pohon. Základ tvořila polovina koně s hlavou, která vystupovala jako příď lodi dopředu rozšířená o pevnou hrochovitou kůži. Druhá půlka i se sedlem byla poskládaná z něčeho, co vypadalo jako krokodýl sloučený s kosatkou. Sedačka z části vykotlaného svlékacího medvěda*, který závodníka obalil místo

* Svlékací medvěd - Viděli jste někdy oholeného medvěda? Většina zvířat, která oholíte, vypadá dost pfitrouble. Ne však medvěd. Když oholíte medvěda, je to zatraceně strašidelné zvíře. Na Tessyře je hodně pouštních částí, a proto se medvědi nějakým záhadným způsobem přizpůsobili a jsou všichni přirozeně holí. Název se vžil, nicméně se svlékáním kůže to nemá nic společného.

pásů. Písty byly poskládané z rukou srostlých do obřích rozměrů. Aby ruce nepustily hřídele velkých kol ze stlačených šlach tvrzených krovkami tessyrských rohatců, byly prsty přišité ke dlaním. Na slunci bylo vidět přes tenčí tkáň, jak v celém stroji cirkuluje jakási tekutina. Obnažená torza s hlavami trčela všude po kapotě, v určitých místech přecházela v kov a při správném Rufusově příkazu se vztyčila a chřápana po ostatních. Dokud stroj stál na místě, stál doopravdy na nohách. Od pavoukoidních až po jakýsi sloní pahýl.

Většinu diváků při pohledu na jeho „mašinu“ bylo dost nevolno, ale jen do doby, dokud neviděli ovládací panel. Bylo tam hodně slizu, různých tělních sekretů, ba co víc, vypadalo to jako tuleň mláďátka s dětskými hlavičkami. Lidi potom zvraceli při každé vzpomínce ještě několik let poté. Ačkoliv na první pohled hrůzné, jakmile se to dalo do pohybu, byla to náramná podívaná. Takový trhaný balet mrtvých + smrad nebyl žádný, jen zvláštní skřeky a mazlavo-čvachtavé zvuky, doprovázené černočerným humorem samotného Rufuse, který vždycky říkal, že má notářsky ověřený písemný souhlas k užití od každého těla. V jádru byl jemná duše a hodný chlapík.

Další došel náš známý satyrovitý kozotýpek, ještě pořád našťvaný, ale tažený stádem velkých kabarů. Dmul se jak vozatáj delfský, ale co se muselo uznat, že ti jeho obří šavlozubí jeleni vyvolávali respekt, obzvlášť když se jim nebezpečně kouřilo z očí. Dav si ho pamatoval z minula, ale už jen pro jeho snahu ho bouřlivě přivítal, tak jak by si to měl zasloužit každý, kdo se odváží zúčastnit Konečné.

Info-board ohlásil Razela, který už stál na svém místě a ještě nikdy na Tessyře nezávodil. Lidi byli zvědaví, protože pro ně znamenal velkou neznámou záhadu. Sem tam pokynul někam do davu, mezitím než mu technik přivezl mohutný vozík plný harampádí. Náklad vyklopil vedle něho a opravdu, byly to jen součástky, dokonce většina vypadala, že je to šrot. Diváci ztichli a jako tajming ve špatné komedii vybuchli v posměšný šrumec.

„Ticho,“ promluvil Razel tím zvláštním způsobem, tak akorát, aby všechny mrazilo po zádech. Linulo se to tak odevšud a velice blízko. Všichni zase umkli a byli umklí. Razel si poodhrnul kápi ve výšce hrudníku, a ačkoliv byl velice parný den, nepatrně se ochladilo. Jako kdyby přicházela noc. Zpoza kápě se začal linout proud oživlého inkoustu, který se organicky kroutil a tvaroval do

hadovitého tvaru. Černočerný had. V místě, kde byl, si nikdo nebyl jistý, jestli tam přestal existovat svět, nebo naopak odtud tryská.

Hadova hlava získala tvar ruky, která na každém prstu měla další ruku, a ta začala ohmatávat součástky a proplétat se jimi jako nit uchem jehly. Razelova kápě se prázdná zhroutila na zem. Harampádí se začalo klepat, třást a zmítat, až znenadání všechno utichlo a vteřinu nato se vyhouplo do vzduchu, začalo se skládat jako transformer. Nitě černočerné tmy, které spojovaly jednotlivé díly jako kabely, začaly po okrajích modře žhnout a jemně zářit.

Harampádí se sesynchronizovalo v rotující chuchvalec pohybem velice podobným planetární soustavě. Jednotlivé díly se pojily, rozkládaly a sestavovaly prapodivné tvary, až nakonec vše vyvrcholilo velice ostrým bliknutím, které všechny na zlomek času oslnilo. Objekt, který se naskytl všem před očima, byl prazvláštní. Ale zatraceně cool. A to doslova.

Všechno se obalilo námrazou a ojíněné součástky mezi sebou elektrizovaly. Přeskakovaly kapky tekutého kovu, kapaly vzhůru a naprosto ignorovaly zákony gravitace. Jakmile se dostaly do určité vzdálenosti od celého stroje, zmrzly a spadly zase dolů, oběhly celý stroj zespod a zase „spadly“ nahoru, jako kyvadlové přesýpací hodiny. Celý objekt se neustále měnil, ale zároveň držel tvar. Razelův povoz vypadal jak lehce průhledná Rubikova kostka, která v každé své kostce má ze všech stran hodiny, které jsou po ose rozložené do prostoru a zároveň šlapou, jako kdyby byly složené. Miniaturní stroječky vyjížděly a zajížděly a z nám nelogického pochodu se v určitý moment celé hodiny složily a Rubikovka se zase přehodila a pořád tak dokola, mezitím se vynořila obří vybroušená a vyleštěná ledová kra a zase zmizela. Nikdo netušil, jestli má zdrhat, anebo se kochat tou nádherou. Napětí rozptýlil sám Razel: „Kryovuklanický tokamat! Muhehehe!“

Dav vybuchl v obří jásoť, a ačkoliv většina neměla absolutně šajn, o co jde, totálně z toho byli nadšení.

Nastoupil operní pěvec Josef Varhanovič, který jako by z oka vypadl Drákulovi. Respektive, dorazil on a jeho sbor jódlujících bavorských eunuchů. Varhanovič pocházel ze zvláštního sektoru vesmíru. Krom toho ještě z hodně divné planety CB1705 zvané Farinelli. Žila tam prazvláštní kultura, kmen, pokrývající celou planetu. Přišli s tranduktorem tak vychytaným, že dokázali bezztrátově překonvertovat všechen zvuk do energie. Celá jejich města byla autonomní, poháněna svým vlastním hlukem.

Vtipné bylo, že skoro všichni obyvatelé byli téměř němí, protože měli totálně vyřvané hlasivky. Jakmile si chtěli večer trošku více přisvítit, museli pořádně zahulákat. Jejich situace byla až tak špatná, že se dorozumívali jen písemně, protože když si šeptali, tak přes ten okolní randál nic neslyšeli.

V důsledku této situace se začali zabývat prediktivními systémy pro psaní a vymysleli nejvychytanější T9ku, jakou můžete v celém širém známém vesmíru sehnat. Krom toho, že se stali leadři v rámci exportu technologií zabývajících se prediktivním textem, stali se také planetou, která importuje nejvíce zpěváků, kteří se stali velice žádaným zbožím. Nejen že měli sbírku těch nejtalentovanějších, ale také těch nejvíce hýčkaných. A nejvíce ceněnými byli právě operní pěvci. Co však Josef Varhanovič provedl, že ho nechali zavřít na Tessyru, nikdo neví, protože tenhle frajer dokáže hlasem rozbít aji tvrzené protipožární sklo.

Josefův vůz byl jako obrovský fonograf. Obří parabolický secesní trychtýř zezadu obklopoval samotného Varhanoviče, který stál u ovládacího panelu jako státník při svém propagandistickém projevu. Okolo něj stál jeho sbor. Někteří eunuchové měli k dispozici svůj trychtýř, který vedl nerezovou trubkou k obřímu měděnému válci, jenž se pomalu jako drtička otáčel a transformoval celý zvukový projev do energie potřebné k pohonu celého stroje. Další „jódlovači“ měli dlouhé tlapače. Jiní zase drželi trombóny a dohromady celá tato dekadentní zeleno-zlato-modrá dekorovaná parodie na Alfonse Muchu s motivy pávů, lilíí, lián a ptáků začala vydávat startovní basový tón: „Pam pam pam pam. Pam pam pam pam. Pam pam pam pam.“

Josef Varhanovič si odchrchlal a začal svým heroickým barytonem Wagnerovu Valkýru:

„Lá la, lalaLá la, lalaLá la, lalala Lá.“

Timofey si stylově dotáhl svůj turbínový sporták ve tvaru malého ekranoplanu, který se hodil na balení všech druhů roštěnek. A Timofey to věděl.

Standardně jako každý ročník Konečné se na infoboardu objevil Goddot. Goddot byl zvláštní případ. Byl to závodník, který se vždycky přihlásil, ale nikdy nedorazil, protože měl strašný strach z výhry. Ta možnost, že by mohl vyhrát, ho vždycky tak vyděsila, že prostě nedošel. Ono čekání na něj, to napětí, zdali tentokrát

dorazí, či nikoliv, však bylo vždycky takovým zvláštním způsobem příjemné.

Hranatý ryboidní frajer s pirátskou čepkou, všeobecně známý jako Heřman Fairbanks Hook, přicválal na obří krakatici. Pirát od narození, pirát z povolání. I za svých studentských let pirátil, co šlo. Třeba hudbu. Za tu na něj byly vydány 4 mezigalaktické zatykače. A aby se neřeklo, ty zkopíroval taky a znění všech zatykačů, ožralý z kradeného rumu, se svýma kámošema nazpíval a vydal souhrnně pod názvem „ZADARMO“. Byl to samosebou velký hit.

Je to sice úplně nepodstatné, ale přece jen, kdyby vám vrta-lo hlavou, kde Heřman přišel k té krakatici, tak ji choval v malém akváriu, které si tahal všude s sebou. Většinou připevněné na ra-meni místo papouška. Sám potřeboval permanentní zásobu vody, jinak by seschnul, takže to nebylo nic neobvyklého. Jenže ta mini chobotnice vlastně nebyla zase až tak mini. Heřman se prostě spletl. Došlo mu to v moment, kdy akváriko prasklo. Z něho vyfuně-la obří svině, všude samé chapadlo, a chtěla aportovat záchranné čluny. S Hookem to však ani nehnulo, koupil krakatici vzduchový sublimátor, aby neměla problém na souši, a jako správný cynik jí dal jméno Punta.

„Stýskalo se ti?“ ozval se Lianin hlas vedle Fellona, jenž přemýšlel nad slabiny protivníků. Měla startovací číslo vedle něj.

„No to si snad dělajkozy!“ našťvaně z něj vypadlo.

„Myslel sis, že tě nechám tak lehce vyhrát?“

„Ale, zlato, tys prohrála momentem, kdy sis začala myslet, že by to mohlo být jinak.“

„Je krásné vidět, jak tě štve, když stojíš tváří v tvář někomu, kdo je nesrovnatelněji lepší než ty. Ty prostě žárlíš.“

Poslední závodníci se usadili na svých pozicích a holo-board začal odpočítávat do startu. Prakticky za 10 celá doběhl Billy Gibbons se svým boardem, na kterém měl vytepaného mohutného oře a nápis Marengo vyzdobený obřím písmem, takže celkový počet závodníků byl na čísle 326.

„Nevím, co za čárymáry tady vyvádíš, ale tentokrát se ujistím dvakrát, než tě nechám hodit k ostatním mrtvolám.“

Tichý moment před startem jen prolamovalo rytmické čvachtání mrtváková zombie povozu, do toho basové: „Pam pam pam pam. Pam pam pam pam.“ To vše proložené praskáním elektřiny, hučením různých motorů, kvedláním, šhubáním, otáčením, vyfuková-

ním a v neposlední řadě i pobroukáváním ostatních do hlavního notování Josefa Varhanoviče:

„Lá la, lalaLá la, lalaLá la, lalala Lá.“

Oční souboj probíhající mezi Lianou a Fellonem byl tak napjatý jako finále nemrkací hry, ve které proti sobě stojí Mlogor* a mramorová socha Davida.

Holografická kočena v upnutých šortkách mávla praporkem.

Liana se rafinovaně usmála na Fellona: „Vychutnám si tě.“

A tím začalo peklo.

Rufus promáčkl oční důlek jedné dětské hlavičky a celý závod odstartoval agonický výkřik do prázdna:

AaaaaAaaaaAaaaa
aaaaAaaaaAaaaaA

AU_{au}AU_{Au} Uu_{uuuu}

ACH ach ACH

ach

V jehož dozvucích na sebe ostatní nenechali dlouho čekat:

* Mlogoři jsou rasa humanoidního tvaru, která má hlavu kompletně celou tvořenou jen očima bez víček. Živí se pomocí vizuálního vjemu.

První Gumofág se přisál malé Mošuko na její obří létající kladi-vo, které využívá jako surf. Ta na nic nečekala, elegantně vyskočila a jako gymnastka na hrazdě se otočila okolo rukojeti svého kladi-va a bez zaváhání Gumofága citlivě sundala. Břitvou.

Je třeba jednat rychle, Gumofázi vysávají energii neuvěřitelným tempem. A je tu ještě jedna drobnost. Jak sám název napovídá, jsou z gumy. Respektive energo-gumy. Čím víc nasají energie, tím jsou pružnější. Takové skákací ozubené cihly. To jim umožňuje přesun z jednoho zdroje k druhému.

Už samotný fakt, že schytáte kopačkem do hlavy, není zrovna výhra, ale když se na vás valí chaotická hromada stovek hopíků, tak to je na posrání.

„Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“
 „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“
 „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“
 „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“
 „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“

„MLASK“ „MLASK“ „MLASK“ „MLASK“ „MLASK“ „MLASK“ „MLASK“

Na nějakého prkenně vyhlížejícího týpka v zimních brýlích, který řídil něco, co vypadalo jako obří nákupní vozík s turbínou, naskákalo asi 50 Gumofágů. Jeho rychlost šla okamžitě dolů.

V panickém záchvatu vytáhl ocelovou trubku, kterou se jal řešit problém. Vší silou praštil do nejbližšího Gumofága, tyčka se odrazila a knock-outovala ho zpět do obličeje. Sesul se jak pytel brambor a jeho vozík šel do kytek. Gumofágové odpadli.

„Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“

Odrazili se od země a sundali golemovitého trpasličího vidláka, co se chlámal chlapíkovi v nákupním vozíku.

„Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“ „Hop“

Gumofázi byli jako vir. Během chvilky vykosili skoro půlku závodníků. Hopsali ve vlnách a v určitých momentech nebylo poznat, jestli skáčou nahoru, nebo je jich tolik, že už začali pršet z nebe.

Všichni se snažili ujet, ale někteří byli na tuhle situaci připrave-

ni, a dokonce toho byli schopní využít ve svůj prospěch. Krakatice Punt'a hranatého ryboidního piráta Heřmana Fairbankse Hooka ze sebe sundávala Gumofágy a požírala je. Fungovali pro ni jako steroidy. A nadbytečné kusy házela po nejbližších závodnících, čímž je efektivně vyřazovala ze hry.

Paradoxně nejlépe toho však využil John Archibald Purves se svou obří pozemní Dynasphere. Jeho obří monokolo, vyhotovené ze staré části velké zrezivělé cisterny, bylo jeden velký gyroskop. Vozítko tak reagovalo na proměnlivost terénu, takže John byl pořád vodorovně s povrchem, ať se kolem dělo cokoliv. Jakkoliv krkolomně Dynasphere vypadala, byla bezesporu nejhustější „parní-válec“ široko daleko. Gumofázi se sice přilepovali, ale okamžitě byli rozplácnutí mohutnou vahou stroje. S přibývajícými mrtvolkami na „předním skle“ přibývalo i těch nabitých Gumofágů, kteří se rozmázli po celém obvodu Purvesova vozítka.

Jakmile John Archibald Purves usoudil, že je to akorát, vyhlídl si nejbližšího závodníka a vjel na něj. Od něho se odrazil a jako obří dělová koule přeskakoval dál a dál, za sebou nechával jen spoušť, až se dostal dopředu na první pozici, kdy málem sundal Timofeye a jeho sportácký ekranoplan, který byl za „normálních“ okolností definitivně nejrychlejším strojem ze všech zúčastněných. A Timofey to věděl, takže byl zaskočený o to více.

Planina je vyřazovací. Je v každém závodu Konečné. Není zase až tak „nebezpečná“ a zároveň přirozeně odfiltruje velké množství závodníků. Ti, co zbyli, uháněli k branám Černé Laguny, kde rychlost nic neznamenal, takže ti, co byli pozadu, to mohli hravě dohnat. Pokud přežili.

Fellone se těšil na Černou Lagunu. Zvládnout ji v novém rekordním čase (než byl ten jeho předchozí) pro něj byla první výzva.

Klikaté uličky, úzké či široké, výškové změny a hlavně neustále jinak. To byl Terminus District. Část města, která se neustále měnila. Kdyby ta čtvrť mohla, určitě by už dávno odešla. Začínala u jižního vstupu do Laguny a rozkládala se až k menšímu západnímu vchodu.

Černá Laguna byla přirozeně omezená svým kráterovým charakterem. A místní obyvatelé si uvědomovali její výhody i nevýhody. V momentě, kdy se město rozrostlo až na okraj, bylo potřeba vyřešit problém kam dál. Za hranice města se jim nechtělo, protože by ztratili přirozenou ochrannou zeď, a na druhou stranu

nechtěli nabalovat nové a nové levely jeden na druhý, aby se zabránilo postupnému „umírání“ těch spodních částí, protože by se tam soustředili ti nejhorší z nejhorších a ti nahoře by se chtěli od nich separovat.

Klasický urbanistický problém vyřešili tak, že levelování udělali proměnlivé. Hydraulická konstrukce pojezdů byla propletená všemi směry po celé čtvrti jako bizarní neuronová síť. Krom pár hlavních ulic a styčných bodů se ulice ztrácely a bytové bloky objevovaly. Proto Terminus District. Pro nováčky a neznalé to byl konec.

Ale bylo tu čisto a lidi zbytečně nepostávali na jednom místě. Ne kvůli bezpečnosti, protože zabezpečovací systém fungoval bravurně, ale už z podstaty. Když se hýbe vše kolem vás, máte podvědomou potřebu taky sebou hodit.

Na druhou stranu Terminus District nebyl připraven pro závodění. Lehce se mohlo stát, že jeden závodník projel, ale druhý byl rozdrčen zrovna přesouvajícím se domem. Taky ti s většími a hůř manévrovatelnými vozítky museli leckdy i několik drahocenných vteřin čekat, než se mohli pohnout dál. Byli tu ovšem i tací, co nečekali.

Barmanka Ronda se s tím vyloženě nesrala. Se svým několika-tunovým růžovým, sametově huňatým truckem, posetým lebkami kočky Kitty a s obří radlicí zdobenou přívětivým nápisem „HELLO FUCKERS“ si brázdila cestu domek nedomek rovně. Timofey se zasekal, protože jeho rychlý sportácký ekranoplán nebyl dostatečně flexibilní v úzkých uličkách. Dynosphere Johna Archibalda Purvese byla znevýhodněna gumofágovým „nátěrem“, takže ačkoliv byl původně na prvních místech, Terminus District si s ním hrál jak s hadrovou panenkou.

Fellone přepnul své nunčaky a svůj hoverboard v mžiku přetransformoval na pštrosí nohy. Kloubní tlumiče přepnuly do agresivního módu, aby korektně zpracovávaly mohutné rány z lamelovitých chodidel, energo-regulační systém vehnal steroidy do zatěžovaných oblastí a nervové spoje daly příkaz plicím, aby se připravily na spalovací peklo. Fellone začal nahazovat tempo.

Kolem něj proběhlo pár laviček, co se zrovna šouraly za svou zastávkou. Elegantně se vyhnul menší výloze se starožitnostmi, jež se zjevila zpoza většího garážového bloku. Proti němu se objevila menší bytová jednotka, která směřovala vzhůru. Fellone rafinovaně proskočil oknem, a než vyskočil tím druhým, nechal se vyzvednout o podlaží výš. Odrazil se od střechy a přes do-

minově zdvihající se prosklená kondominia probíhal výš jako po schodech. Od posledního se vši silou odrazil a v elegantní šipce proletěl velkým vývěsným písmenem „O“ nápisu místního obchodníka s plutoniem.

Během letu si všiml, že má za zády bráchy Modusovy. Pravá ruka se rozložila a vysunul se obří bodák. Projel s ním po celé délce další obří vývěsky a z šipky se schoužil do kotoulu. Z kotoulu vyběhl, a aniž by zaznamenal pokles rychlosti, rozběhl se dál. V ten moment za ním s obrovským žuchnutím spadl mohutný plát železa, zabodl se do země, a zpomalil tak cestu bráchům Modusovým.

„Už zase?“ vztekal se Tollens.

„Já ti říkal, nesor se do něj!“ štekla na něj Ponens.

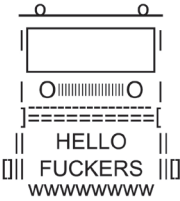
Fellone dál běžel přes střechy neposedné čtvrti. Skočil do podřepu na kolmou stěnu, do které zapíchl svůj bodec, moment počkal a stěna se s ním otočila do vodorovné polohy.

Jen nepatrný zlomek okamžiku, popraskání vzduchu a jeho ostré animální smysly vycítily nebezpečí. Proběhl pocit a ani se nestihla zrodit myšlenka.

Fellone pocit vyslyšel a ani se nehnul.

BOOM

ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ
 ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ
 ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ
 ZEĎ ZEĎ ZEĎ Z ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ
 ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ
 ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ
 ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ
 ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ
 ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ
 ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ ZEĎ

cihly cih la
 cihly cihly cihly cihly
 cihly cihly
 CiHLa
 cihly cihla

Hrozivý moment ticha před bouří přerušila růžová apokalypsa, jež se valila na Fellona. Všechno se třásla a sesouvalo.

vššššššúúúúúúmm
 MOHUTNÉ

zadunění,

praskání železa praskání železa praskání železa praskání železa
 praskání železa KVÍLENÍ praskání železa praskání železa
 praskání železa praskání železa praskání železa praskání železa
 praskání železa praskání železa praskání železa KVÍLENÍ.

Malá kyborgoidní Mošuko s výrazem nevinného děvčátka zrovna svým gigantickým kladivem velikosti kombi mini-coopera v plné výbavě vši silou jebla do Rondina monster-nákladáku.

„Ty jedna rezává děvko!“ řvala na ni Ronda z polorozbořeného kokpitu. Z korby vysunula pulzní kanón a civilisti necivilisti začala

po ní pálit.

Eh, nevyřízené účty, tak do toho nejdu, usoudil Fellone v duchu. Za dunivých zvuků nárazů a všudypřítomných poletujících kusů domů, pulzních výbojů a sprostého ječení se odrazil a bez ohlížení upaloval dál, protože to bylo to jediné, co mohl udělat, aby si zachránil život.

Doběhl zrovna k hlavnímu křížovému uzlu* Terminusu. Fellone zkontroloval čas. Nový rekord už nestihne, ale teď už je to jen „rovně“ do centra. Aspoň by mohl všechny ostatní předběhnout. Odrazil se od nejbližší stěny a další tři precizní skoky stačily, aby se dostal do druhého podlaží města. Během okamžiku, kdy visel na chvíli ve vzduchu, vysunul z ruky magnetický hák, kterým se připnul na městskou konstrukci, po které se celý Terminus pohyboval. Jako po lanovce se vydal napříč čtvrtí a nechával všechny za sebou. Sem tam se odrazil od kolem letících domů, případně přeskakoval mezi jednotlivými „lajnami“ tak, aby směřoval do středu města.

Triumfálně doskočil před černočernou lagunu v centru města. Ve své podstatě by triumfálnost asi bledla závistí, kdyby to teď viděla. Skoro z něho stříkala nadutost v proudech duhy. Fellone čeknul pořadí a byl na druhém místě. Vztekla se rozhlédl. Na druhé straně laguny vidí vysmátou Lianu, respektive její záda a to, jak mu mává na rozloučenou.

Triumfálnost triumfálně odkvačela zemřít do rohu. Fellona se zmocnila zuřivost. Ještě než Liana zmizela mezi uličkami, ukázala směrem za Fellona. Ten se otočil a z útrob Terminus Distriktu se vyřítil obrovský chuchvalec závodníků, řezajících se hlava nehla-va.

V závodu Konečné buď vyhráváte a udáváte tempo, nebo utíkáte před tím, co se valí za vámi. Tenhle pocit však Fellone ještě nikdy nezažil, a proto neváhal ani chvíli a vyrazil dál. Objevovat nové niterné pochody mu zrovna nepřišlo jako vhodné téma na pauzu mezi výhrou a zbytkem. A ten zbytek se začínal rýsovat jako pomsta. Tohle začíná být osobní a výhra začínala být otázkou života a smrti.

Fellone proto směřoval přes Market k severnímu východu. Tady

* Uzly byly místa, kde město mohlo přehazovat jednotlivé konstrukce mezi patry, většinou mezi dvěma sousedními. Hlavní uzel se tyčil přes všechna patra do všech stran.

se hrálo o nervy. Market byl nejkratší, avšak nejtěžší varianta, jak se dostat k severnímu východu. Dennodenně byl přečpaný jeho obyvateli. Projet ho tak, abyste někoho nesejmuli, bylo štěstí a hodně hustý skill, ale projet ho tak, aby vás nesejmuli obyvatelé Marketu, byl zázrak.

Market, kdysi opravdová tržnice a celkem i takové finanční centrum města (pokud tedy veksláky považujete za věrohodné bankovní instituce). Dnes? Je to stejné, akorát ještě otevřeli márnici.

V Marketu jste mohli sehnat všechno. Doslova. I samotní prodejci se někdy divili, co všechno. Vzhledem k nedostupnosti Tessaury a neexistujícímu importu se vlastně i samotný Market divil, odkud se všechny ty věci berou. Někteří smýšleli i o nějakém novém druhu rozmnožování, kdy když do tmavé místnosti postavíte vedle sebe konev a gumáky, ráno tam objevíte ještě dechlupatizátor skutečnosti. Ale pokusy ztroskotaly po nezdařilém auditu odborné komise, která si chtěla namnožit kredity a ráno zjistila, že jsou všechny fuč.

Fellone se tak tak vyhnul skladnímu botovi, který přenášel obří žebra z fuňoše*, jež byla dvakrát větší než on a s nimiž měl viditelné problémy. Prorazil holo-poutačem, který se roztrhl na milióny kostiček, které efektně popadaly všude kolem a později se zase složily zpět. Prosvištěl zápasnickou ohradou, kolem níž se tlačily mraky čučilů, kteří zrovna fandili tomu svému favoritovi v právě probíhajícím zápase motýlích derby. Zápas byl zrovna v nejlepším a Fellone ho díky své rychlosti celý rozfoukal. Zmatení motýli útočili na své cvičitele, cvičitelé útočili na své majitele, majitelé útočili na bukmejkry, bukmejkři útočili na sázkaře a sázkaři začali mlátit prodavače občerstvení. Ti neváhali a začali hlava nehlava mlátit do svých mrazicích boxů a mrazicí boxy v záchvatu paniky začaly páchat sebevražedné pokusy o rozmrazení a chrtily kolem sebe

* Taky jste si někdy přáli, aby všechno bylo heboučce fluffy? Nejste v tom sami. Obyvatelé Bublinového království to chtěli tak moc, že vynalezli vir chlupatosti, který úplně všechno pokrývá zářivě heboučkým kožíškem „plyšovosti“. Trošku se jim to ale vymklo z rukou. Jejich řešením byl dechlupatizátor skutečnosti. Po zažehnutí chlupaté epidemie se zjistilo, že mají hodně vychytaný depilátor. Dechlupatizátory se přes noc staly naprostou senzací ve všech dimenzích vesmíru.

** Fuňoš je mohutné kravoidní zvíře, pohopkává, papá vůně a slyší barvy.

kusy ledu. Kusy ledu začaly tvořit velké náledí a v tom se zjevilo bruslařské družstvo, které zuřivě nacvičovalo Labutí jezero. Market začal ukazovat své pravé já.

Jeden nejmenovaný roztleskávač a nadšený poloprofesionální buřič Che na nic nečekal a okamžitě začal rozdávat transparenty a jako správný revolucionář i zápalné láhve. Během chvilky se začal šířit oheň, a jak by každý správný chaos diktoval, dav začal vybíjet výlohy a rabovat. Protipožární hasicí systémy byly zamrzlé pod nánosy ledu. Do ulic vyběhli i Ivani*** a za šíleného řehotu vykřikovali: „Žije! Ono to žije! Muhehehehe.“

Konečně dorazili i hasičtí aqua-boti. Problém nastal v momentě, kdy přijela i další hasičská jednotka, protože tahle část Marketu byla přesně na pomezí dvou jurisdikcí.

„A já nic nehasím, dokud se mi tady tyhle tvoje rezavé piksly neodklidí z cesty,“ hulákal kapitán první hasičské skvadry na kapitána druhé.

„No, to bych ti nedoporučoval, ty tvoje absurdní topinkovače by taky mohly místo hašení začít přikládat,“ obořil se na něj druhý.

Barák byl už zcela ve spárech plamene. Lidi běhali dovnitř a ven, snažili se zachránit, co mohli, nebo kradli. Všichni aqua-boti na sebe nevráživě házeli pohledy. Někteří dokonce doslovně a ostentativně házeli svůj optický hardware na své konkurenty.

„Tyhle hydranty jsou v mém okrsku.“

„Tahle výkonnější stříkačka je naše.“

„Tak takhle to tedy bude, říkáš!?“

„No, už to tak vypadá!“

Dům se už zhroutil a oheň přeskočil na další dva. Zkamenělý úžasem a ochromený zuřivostí nad situací, již přihlíží, pozoroval majitel domů hádku mezi hasiči.

„To já si tady sednu, a dokud nebudu mít volno k práci, tak tady budem s hochama sedět,“ prohlásil panovačně kapitán prvních hasičů.

„Vůbec se nenechej rušit, já si tady totiž lehnu!“ kontroval druhý.

„Dyť hoří, haste!“ vypadlo nakonec hystericky z majitele domu.

„Ano, my víme, nevidíte, že jsme hasiči? My jsme odborníci, jste

*** Ivani = Igoři - na planetě Trabagr se stala jedna zvláštní věc, igorská revoluce. Proběhla asi takhle - Igoři řekli, že se nebudou jmenovat všichni stejně, a tak se stalo, že se jeden velice iniciativní Igor přejmenoval na Ivana... od té doby se většina Igorů jmenuje Ivan.

snad hasič?“ obořil se na majitele sedící kapitán.

„To snad nepoznáte profesionála? Neplette se do toho, my máme specializovaný výcvik a odborné vybavení!“ doplnil druhý, ležící kapitán. „Chlapci, odvedte toho civilistu, ještě by nám mohl bránit ve výkonu práce.“

„Do prdele, hoří vy... vy... vy...!!!“ beznadějně se snažil něco říct na nastalou situaci majitel domu. Než to však stihl udělat, jeden z aqua-botů ho zpacifikoval a přiměřeným způsobem, který mu povoluje vyhláška, majiteli budovy nalomil zápěstí.

„Tak, Nero, kde jsme to skončili? Nechceš doutník?“ zeptal se první kapitán druhého.

„Pam pam pam pam. Pam pam pam pam. Pam pam pam pam.“

Ve všem tom zmatku a hluku okolí si Fellone až teď uvědomil, že ztratil svou pozici. Josef Varhanovič byl u vytržení. Díky randálu kolem jeho stroj získával na síle a jeho tempo bylo šílené. Což dokazoval i fakt, že všem ujel a ještě předjel Fellona, aniž by se zapotil.

„Lá la, lalaLá la, lalaLá la, lalala Lá.“

Jeho BB (bavorský bas) si zadělával na solidní tekno party. Fellone věděl, že pokud hned něco neudělá, Varhanoviče nedožene.

Relokalizoval většinu energie do svého pohybu, pořádně se rozběhl, udělal pár mohutných skoků a odrazil se od zdi jednoho domu s takovou silou, že po něm zůstala popraskaná prohlubeň, vymrštil se a zároveň přesunul energii do výztuh a zpevnění svého těla. Silou příručního meteoritu bodyčkoval Varhanovičův povoz. Ten neutřil žádnou škodu na stroji ani rychlosti, ale rána byla dostatečně silná, aby ho vykolejila. Josef už nestihl zareagovat a proletěl velkým stánkem se sladkostmi.

„Duhová smrt,“ vítězně si pomyslel Fellone.

A měl pravdu. Okolní hluk ani monumentální zpěv Josefa Varhanoviče nezachránily jeho povoz od rychlostního propadu. Celý Varhanovičův sbor bavorských jódlujících eunuchů přestal zpívat a žužlal lízátko, která napadala dovnitř jeho povozu po průletu stánkem se sladkostmi. Josef hulákal jednu árii za druhou, ale nic na plat. Jeho sbor skrytých cukrovkářů lačnicích po ukojení svého sladko-chtivého deficitu se do lízátek pustil tak, že skončil.

Fellone se konečně vymotal z rozohněného Marketu a vydal se severním východem k Trubce. Varhanovičovo tempo zapůsobilo a Fellone v nastoleném drajvu dohonil Lianu.

Kousek za Černou Lagunou se zhmotnila Trubka. Monumentální stavba vypadající jako nepřírozeně obří kostra mrtvého dinosaura, ze které čouhají kosti do všech stran. Z dálky vypadá jako záhadný pozůstatek konstrukce ještě záhadnějšího účelu, která přežila přinejmenším 6 apokalyptických párty.

Záhadný účel Trubky však nebyl zase tak záhadný. Trubka byla monstrózní struktura řešící tessyrské problémy s energií a pitnou vodou. Celá Tessyra je sice poseta gejzíry, které představují energetické zdroje, ale Černá Laguna je rarita ve velikosti a díky tomu své soběstačnosti. Zbytek Tessyry to štěstí nemá.

Trubka je mega obří pračka vody. Dovnitř teče „černá voda“, ven čistá pitná a přebytek energie, který není využitý na provoz celého mechanismu, putuje pryč. Trubka s pračkou měla mnohé společné, cylindrický tvar a to, že se všechno se všim točilo. V podstatě to bylo obří „odsolovací“ zařízení, které využívalo antigravitačních technologií k neustálé cirkulaci vody, jež v určitých cyklech procházela tesla reaktory, které to všechno správně separovaly. Na okraji roury byla odtlačena černá voda, uprostřed „odstředěná“ čistá. Uvnitř to vypadalo jako obří levitující akvárium bez skla, ve kterém v intervalech projížděly kruhy blesků. Je však pravda, že Trubka na rozdíl od pračky neměla ždímní. Což však nebránilo začít ždímat Trubku.

Všechno nějakou dobu fungovalo naprosto dokonale, až přišel okamžik, kdy poptávka po energii začala stoupat. Místo toho, aby se někde jinde postavila Trubka 2, začala se Trubka 1 přetěžovat.

Zvýšení výkonu, a tudíž i navýšení cirkulace vody. Ta v tak obřím válci s výškovými rozdíly rychle zesiluje a stáčí se ve směru hodinových ručiček. Spolu s tím se vytváří nejen silný horizontální stříh větru, ale i helicity, jež přispívá k rotaci vznikajících výstupních proudů. V kombinaci s nezanedbatelnou zuřící elektromagnetickou bouří z tesla reaktorů celý ten hýbající se masiv hmoty vyústil do neovladatelné obří supercely.

Bouře doslova rozervalo celou Trubku a díky neustálému přisunu „černé vody“ a antigravitačním emitorům se nehodlala jen tak zastavit. Při své nejničivější podobě vítr tornád dosahoval rychlosti až 483 km/h. Ledové cihly velikosti auta padaly z nebe všude

možně po celé několikakilometrové rozloze Trubky a ničily vše, na co přišly.

Bouře se naštěstí díky gravitační bublině nepohnula nikam jinam, ale o to déle jí trvalo, než skončila. Její vybití trvalo přibližně dekádu, kdy se postupně rozmělnila a, dalo by se říci, vyhasla.

Byl to spektakulární pohled, déšť i všechny kusy ledu byly díky karbonové vodě kompletně černé. Celá oblast Trubky vypadala, jako by byla opatlaná naftou. Je s podivem, jak to některé přístroje přežily, ale i více než 50 let od celého incidentu si Trubka vesele žije svým životem, především hodně divnými podnebními anomáliemi.

Kdyby Trubka měla nějaká vstupní pancéřová vrata, zrovna by se široko daleko rozléhala obří rána, praskání kovu, a dokonce možná i pláč. Liana totiž vtrhla do dalšího úseku Konečné jak zářahová jednotka při zátahu na domnělé hašišové doupě, ze kterého se nakonec vyklube pěstování mrkve na balkóně domova důchodců.

Fellone neváhal a agresivně ji pronásledoval. Liana v momentě prudce zabrzdila, Fellone vysunul z ruky bodák a vyskočil po ní. Liana ho chytila svou mohutnou robotickou rukou za jeho a druhou ho přehodila přes sebe. Fellone se šikovně vysmekl z jejího sevření, odrazil se od mohutného kusu železa, nárazově přepnul všechnu energii do rukou, na kterých se v mžiku objevily světelné bojové rukavice, velikosti i tvarem připomínající pneumatická kladiva. Lianiny modro-azurově-smaragdové plápolající oči se rozohnily, a aniž by na cokoliv čekala, vši silou se Liana ohnala po Fellonovi, který udělal to samé. Jejich pěsti se setkaly a mohutná elektro-tlaková vlna je od sebe odtrhla.

Po chvilce vakuového ticha Fellonovi odlehly uši a on si uvědomil, že slyší blížící se dunění. Koukl na Lianu a ta to evidentně slyšela taky, protože ostražitě těkala pohledem kolem, ale jen tak, aby ho neztratila z očí.

Dunění se přibližovalo a sílilo. Bublalo a skřípalo jako praskající most. Rázem ustalo.

Děsivá exploze poblíž Fellona vymrštila velký kus železné konstrukce následovaný mohutným proudem karbonové vody. Praskající blikotavý vzduch a vůně elektřiny předznamenaly výboj ne-dalekého tesla generátoru, který pod nánosem sutin nešel poznat.

Pokud Trubka do teď jen „spala“, energie uvolněná ze střetu Liany a Fellona dodala potřebnou jiskru celé té katastrofou a ča-

sem deformované mašinérii k jejímu znovu-rozběhnutí. Další a další vodovody začaly chrlit potřebné palivo a tesla generátory nekontrolovatelně prskaly mohutnéblesky.

Potyčka těch dvou je zbrzdila natolik, že je mnoho závodníků předjelo, aniž by tušili, do čeho se vrhli, nebo aby jim vůbec došlo, co Fellone a Liana zapříčinili. Tím, že se Trubkou závodilo vůbec poprvé, si plno závodníků prostě myslelo, že jsou to jen další standardní nástrahy závodu Konečné. Těm chytřejším to začínalo docházet, jen co viděli pár svých konkurentů se vypařit po zásahublesku z tesla generátorů.

Liana ani Fellone na nic nečekali a shodně bez jediného slova svůj spor odložili na později. Co nejrychleji se vydali přežít.

Jak se Fellone snažil vyhýbat se jednotlivým výbojům proudu a případně více či méně chrlícím vodovodům, všiml si, že některé několikátunové chuchvalce kovů a zbytků stěn Trubky se zachvějí a rázem ustanou. Zpočátku tomu nevěnoval až takovou pozornost, ale pozornost si to vynutila sama. Pár desítek metrů před ním se rozechvěl kus železa plus minus velikosti osmipatrového věžáku. Bez jakéhokoliv varování se ten drobeček nehlučně vymrštil do vzduchu a jako projektil vyletěl ven z Trubky, přičemž po cestě rozmačkal dva borce, co byli v jeho trajektorii. Poté, jako když utne, bezvládně řacl na zem.

Poničené antigravitační plošiny začaly nabíhat. Čím více systému Trubky začínalo přicházet k sobě, tím větší zmatek nastával. Každá část se snažila dělat to své, ale vzhledem ke zdevastovanému stavu všeho vůbec nic nezapadalo do jemného „hodinového“ mechanismu promyšlené Trubky. Jakmile naběhla většina antigravitačních emitorů, začaly se synchronizovat. Což bylo dobře, protože aspoň když jely všechny dohromady, vydávaly silící hučivý zvuk, který předznamenával jejich spuštění.

Synchronizace vyústila v cykly gravitačních vln, kdy se na pár sekund všechno možné včetně vody zvedlo více méně do středu Trubky. Celá ta levitující masa všeho se nahodilým směrem otočila o 90° a pak se žuchnutím spadla na zem. Problém byl, že zem byla pokaždé jinde.

Fellone pocítil intenzivní bolest v oblasti zad a ramene. Ohlédl se a zjistil, že ho o pár milimetrů minul šrapnel ostrý jako břitva, který mu diagonálně po celých zádech zařízl slušnou ránu a jedním ze svých tupých konců mu vymkl rameno. Poprvé zažil pocit paniky, se kterým se mu ne zcela chtělo sžívat.

Spustil zvýšené dávkování adrenalinu, mixnul ho slušnou porcí dopaminu a svět se zaostřil. Bolest ustoupila. Fellone nahodil rameno a začal systematicky mapovat pohyby jednotlivých těles a v rámci své augmentované reality vyhodnocovat nejlepší možný postup dál.

V závodu Konečně je ale plno závodníků, kteří jsou přinejmenším zvláštní, a dokonce si situace, jako je tato, užívají. Největší zážitek z toho evidentně měl hranatý ryboidní pirát Heřman Fairbanks Hook se svou krakaticí Punťou. Ti přeskakovali z jedné železné kry na druhou, a jakkoliv nevypočitatelné antigravitační hrátky byly, tak vždycky byl Heřman přesně tam, kde měl být, aby se mohl ještě lépe odrazit, ať byl vzhůru nohama, nebo se s ním někde něco řítilo.

Bezproblémově přeskakoval jednotlivé pozice dál a dál, a když náhodou narazil na nějakého „menšího“ protivníka, Punťa ho regulérně sežrala.

Také Razel se svým kryovulkanickým tokamatem si evidentně užíval jízdu na „skluzavce“. Krom toho, že byl na prvním místě, takže daleko před Fellonem, pokaždé když došlo k změně gravitace a přes Razela se měla přelít všudypřítomná voda, tak ještě než se k němu vůbec dostala, zmrzla. Zmrznutí se však šířilo setrvačně dál, takže vlastně vytvářel další překážky všem za sebou a on si dělal nepropustný ochranný tunel z ledu.

Pirát Heřman se neúprosně probíjovával do předních pozic a evidentně se nehodlal smířit s čímkoliv menším než s první příčkou.

6. pozice
5. pozice
- 4.
- 3.
- 2.

Obecně se to neví, ale chobotnice jsou závislé na zmrzlině. A velká krakatica na velké zmrzlině. A Razelův kryovulkanický tokamat je prostě obří nanuk.

Krakatica Punťa zavětřila, a ač se pirát Heřman Fairbanks Hook snažil sebevíc, Punťa se vymkla kontrole. Razel ani nestihl zareagovat. Punťa po něm skočila, námraza zapracovala a většina chapadel se přilepila a zamotala do Razelova tokamatu. Punťa i přes

smrtné spálení mrazem neváhala a hyperaktivně ožušlávala a oťapkávala celý tokamat v extatickém rauši z nejlepší zmrzky ever.

Razel ztratil manévrovací kontrolu a hodně špatným nouzovým přistáním poboural všechno, co šlo, až to napálil do jednoho tesla reaktoru, který vybuchl. Razel však místo toho, aby se vypařil jako všichni ostatní, ztratil kontrolu nad svou formou a implodoval do pseudo černé díry velikosti průměrného lavoru, která začala vcucávat a drtit všechno kolem.

Obří mnohatunové masivy železa mačkal do svého chřtánu za doprovodu děsivých zvuků a milionů litrů vody, která mrzla a zároveň se drtila na atomy, jež se trhaly na horizontu události Razelovy formy. Podle vsudypřítomného a zároveň neslyšného hlasu Razel evidentně bojoval, seč mohl, a i bylo vidět, že „brána“ se zmenšuje bůhví kam, avšak všechno, co se dostalo do blízkosti, bylo nenávratně ztraceno. Vysávala se půda a škody byly tak rozsáhlé, že se celá konstrukce Trubky začala lámat a sesouvat.

Propadala se země a oťřásalo se všechno v okolí. Po pár minutách se Razelova brána zmenšila na velikost vršku od lahve, a přesto zrovna vcucala asi čtyřicetimetový plát železobetonu, po kterém se úplně scvrkla a portál se uzavřel.

Chvilku bylo ticho. Oslnivá záře. Ohlušující tma. A široko daleko se vznášely malé třpytivé obláčky chladivého světla, skoro jako vločky, které nepadaly dolů, ale nahoru.

Na místě Razelovy brány obláčky světla neuchopitelně formovaly postavu, která se nakonec ustálila a světlo zčernalo do klasické Razelovy barvy. Razel se napřímil, podrbal se na místě, kde by asi měl mít vlasy, a nehorázně si odříhl. Seskupil si nějaký nejbližší bordel do chuchvalce podobného kolu a vydal se dál závodit.

Diváci, kteří celou akci živě pozorovali ze záznamových dronů, byli z Razela kompletně u vytržení a okamžitě se stal pro všechny novou senzací! Díky jeho eskapádě se pořadí celého závodu značně promíchalo a rozestupy mezi všemi závodníky hodně vyrovnaly, takže to bylo o to zajímavější.

Atmosféra houstla a většina se naráz ocitla před vítajícím nápisem obří brány:

z které zrak automaticky přeostril na vzdálenější nápis za ní:

Optický klam chytře nápisy doplňoval a vstupující pozorovatel si až po chvílce uvědomil, jak monstrózní je poničený nápis na továrně ve skutečnosti.

Průčelí obří katedrály bylo masivně hranaté. Fasáda vypadala jak vitrážové varhany, z jejichž vrcholků stoupala pára. Celá továrna byla propletena kolejemi s jezdícími zásobovacími vozíky jak na horské dráze. Některé byly funkční, další odstavené, jiné zase starodávné a poničené. Dohromady se všemi zákrutami, katedrálím vzezřením a temným světlem prosvítajícím vitrážemi továrna vypadala jako obří mnohanohé monstrum čekající na svou kořist.

Fellone v téhle části Pustin ještě nebyl a o Zrcadlové továrně

slyšel jen z historek. Vždycky si ji však představoval jako opuštěnou a nefunkční zboženinu. Celkové panorama na něj udělalo dojem.

Po projetí jednoduše zdobené archivoly a mohutného tympanonu s vyobrazením nějakého týpka v pantokratorské kompozici nad vstupní bránou se Fellonovi naskytl dech beroucí pohled na 50 m vysokou a časem sešlou sochu toho chlápka, jenž byl vyobrazen nad vchodem. Přestože na té soše byla asi tuna prachu a některé detaily už byly značně poničeny, v paprscích slunce, které vcházely vitrážemi do továrny, vypadala pořád noblesně a vzbuzovala respekt i úctu.

Kratší vlasy, pečlivě upravené fousy. Vysoký cylindr. Mladý charismatický vzhled, avšak plný zkušeností. Delší kabát, trochu jako pirát, ale vestička, košile se stojáčkem, lehce řasenými tříčtvrtečními rukávy a kalhoty mu dávají švihácký vzhled elegantního gentlemana. Pronikavý pohled, z něhož měl Fellone pocit, že si ho prohlíží do hloubky. Pravá ruka kompletně mechanická, obnažený kov sochy naznačoval, že v reálu ukrývá plno koleček a hejblátek, která tančí v dokonalé přesnosti a skýtají ohromující pohled. Navenek klidný, tajemný, avšak uvnitř se pořád jede ve vysokých obrátkách jako číhající nebezpečná šelma.

Na plaketě velikosti billboardu pod sochou stálo zlatými kapičkami:

Jak Fellone objížděl sochu, senzory spustily nahranou uvítací řeč:

„Já jsem Herbert Hadr a vítám vás v jedinečné a moderní Zrcadlové továrně společnosti Kybl Industries! U nás v Kybl Industries si ceníme vašich hodnot! Naším cílem je vaše spokojenost. My v Kybl Industries vytváříme lepší svět!“

Fellone nikdy k nikomu nevzhlížel. Okolí vždy respektovalo jeho, avšak tady a teď, v ten krátký časový okamžik, si uvědomil, že ať je Herbert Hadr kdokoliv, je to osobnost, kterou by Fellone chtěl mít za vzor. Styl, šarm a přirozenost, s jakou na něj socha zapůsobila, v kombinaci s hlasem, jenž rezonoval katedrálou, v něm probudily nový pocit - obdiv.

„Přijďte k nám a staňte se součástí myšlenky, jež pracuje za lepší zítřky!“ pokračoval proslov Herberta Hadra.

Fellone projel vstupní halou a pokračoval dál do hlavního sálu, prohlížel si obří prostor, z kterého se motala hlava. Celý sál byl protkán kolejnicemi, po kterých neslyšně jezdily vozíky plné různých surovin, nejčastěji však zeleně svítících krystalů.

„Chcete lepší svět? Přijďte k nám do Kybl Industries a postavme spolu i ten váš!“ ozýval se z tlampačů povzbuzující hlas Herberta Hadra, který každou chvilku doplnil nějakou novou informací.

Fellone se obratně vyhýbal nákladům ve vozících a zároveň kličkoval mezi obřími nosnými sloupy.

„V Kybl Industries vytváříme všechno možné, tak jako v této továrně!“

Sloupoví se zdálo nekonečné a závodníci se mezi sebou lehce pošuchovali, protože ač byla továrna obrovská, pořád je doprovázel pocit stísněnosti.

„Víte, že Zrcadlová továrna je jediná továrna na Tessyře, která zpracovává sklo z pouštních tessyrských rohatců?“

Vedle sloupů se taktéž začala objevovat obrovská zařízení ve tvaru Bessemerova konvertoru. Směřovalo k nim mnoho kolejnic, jež přes vozíky v intervalech doplňovaly materiál. Začínalo se oteplovat. Na spodním konci kotlu byly vývody, ze kterých odkapávalo rozžhavené železo a slévalo se do mohutných kotlů, které centrem celého systému projížděly na kolejnicích a pekelně bublaly.

„I vaše schopnosti jsou potřeba! 98 % výroby Zrcadlové továrny se zaměřuje na produkty, které nemají se zrcadlem nic společného!“

Ze slévárny se postupně začaly vynořovat průmyslové pásy a na nich různé součástky, jež později mechanické stroje skládaly

dohromady. Fellone měl pocit, že už musel urazit neuvěřitelný kus cesty, ale pořád byl v hlavní lodi katedrály. Prostor zůstával stejně velký, ale přístroje houstly.

„Víte, že pouštní tessyrský rohatec se vyskytuje opravdu jen na Tessyře?“

Strojová džungle zhoustla natolik, že Fellone i ostatní závodníci museli značně zpomalit. Všechny stroje tančily v precizním baletu pohybů, ve kterém setrvaly už bůhví jak dlouho. Všechno systematické, znepokojivě bezchybné.

„Učte se, rozvíjejte se, starejte se! Nikdo jiný to za vás neudělá! Továrna je vaše!“

Někteří závodníci postupovali zbrkle a chtěli se za každou cenu dostat do prvních pozic, ale jejich netrpělivost a neznalost prostor továrny je brzo potrestaly zhozením, nebo hodně tvrdým naražením do některých ramen pásových linek.

„Víte, že Tessyra je nejpodivuhodnější planeta v celém známém vesmíru?“

Fellonovi se trpělivým postupem vpřed konečně podařilo dostat se na dohled Liany, i přesto však do prvního místa bylo hodně daleko.

Ramena a jeřábní stroje vystřídaly u průmyslových pásů montážní linky. Všude bublaly v rozžhavených kádích různé materiály, jež se přilívaly do polosmontovaných pahýlů nedokončené výroby. Závodníci byli netrpělívi, a tak se začali vyřazovat postupně sami. Malý mazlavý týpek G'ünter na svém jaderném skútru shodil polovodního elementála pod jeden vodopád rozžhaveného magmatu. Jen to zasyčelo, G'ünter se ani neohlédl.

„Máte otázky? Zeptejte se, Kybl Industries je tady pro vás!“

Fellone jen čekal, až se semele obří vyvražďovací mela, protože přímou úměrou, jak stoupala okolní teplota, stoupala i nevražlivost mezi jednotlivými soupeři. Než k tomu však došlo, Zrcadlová továrna si pro všechny nachystala nové dech beroucí překvapení. Montovací stroje ustoupily a před nimi se objevil obrovský košatý les. Průmyslové pásy pokračovaly a z lesa se ozývalo znepokojivé hučení.

„Lignin, ptáte se? Celulóza? Proč syntetizovat svalové tkáně, když můžete přirozeně pěstovat stromy! Jednodušší, trvalejší a efektivnější způsob spojení živého a neživého! V Kybl Industries jsme tu pro vás!“

Stromy byly košaté, ty vyšší hororově propletené. Fellone vjel

mezi ně. Jel podél průmyslových pásů, které zdobily mohutné stříkačky, a pozoroval, jak jsou jednotlivé součástky doplňované o světlou tekutinu.

„Jeremiah Steam! Seznamte se s naším předním vědcem!“

Fellone si nad stromky jen odfrkl a přidal, ale záhy se to ukázalo jako fatální chyba. G'üntera, který jel před Fellonem, z jeho jaderného skútru srazil tvrdým nárazem větev. Fellone stačil tak tak uhnout, a jakmile se podíval dopředu, bylo mu to jasné. Stromy byly živé. Nebo aspoň to tak vypadalo. Oháněly se svými větvemi a některé dokonce vytáhly kořeny a přemístily se. Všechny však byly „svázané“ trubkami, kterými proudila ona světlá tekutina.

„Ptáte se často? Ptejte se častěji!“ ozývalo se neúnavným, ale tlumeným hlasem Herberta Hadra.

Dva další závodníky před Fellonem vcucl les. Liana, sotva na dohled, se stromy neměla evidentně žádné potíže, ale kolem Fellona tovární les „sežral“ už 5 závodníků. Fellone se držel níž k průmyslové lince a snažil se vyhnout systematickým obřím jehlám, což mu přišlo jednodušší než nahodilé přesuny stromů a jejich ještě nahodilejší výpady větví.

Jen co dojel ke konci lesa, zjistil, že nedodělané stroje na lince se obalily zdřevnatělou pružnou látkou, která dohromady s kovovými součástkami vytvářela těla robotů. Ty linka přendávala do řad, na kterých ještě dodělávala detaily, a ihned po skončení byli roboti aktivováni a okamžitě přiřazováni na jednotlivé úseky výroby. Někteří vyráběli formy ze skla, jiní šli pryč do dalších částí továrny. Starší roboti dokončovali nové a přelivali je taveným sklem z tessyrských rohaců. Po zaschnutí měli všichni identické tváře, které se lišily jen barvou světla potemněle prosvítající skrz oči a jiné části zevnitř těla, podle toho, k jaké práci byli přiřazeni.

Zpoza Fellona se ozval dětský hlásek plný odporu: „Roboti dělají roboty, jak perverzní!“ pronesla značně poničená malá kyborka Mošuko, která svůj boj s Rondou evidentně přežila, ale zaplatila za to půlkou svých vlasů a slušnou dírou v krku a břichu. Fellone, ať byl, jaký byl, takové předsudky nikdy neměl, ale celkem ho zarazilo, že zrovna malá Mošuko to takhle vidí.

„Jeremiah Steam je k vašim službám. Vždycky!“

Za dokončovací výrobní linkou robotů se tyčila monumentální zeď vitrážovaná barevnými skličky a ornamentálně zdobená ve stylu art deco. Vyobrazení ztvárňovalo Herberta Hadra s pevným postojem, pohledem a rukou ukazující dolů. Celá kompozice vedla

oči shora dolů. Na reliéfu byly za Herbertem vesmírné zeppelin, paprsky a celé to vyobrazení vyvolávalo pocit, že pozorovatel je „vybrán“ k něčemu velkému. Dole byl malý zavřený vchod do další části továrny a nad vchodem balkon na proslovy, ke kterému ústily obří varhany.

„*Nenechejte si ujít úža...*“ Herbertův proslov byl utnut, následovaly jen zvuky škrábání a rozbití přehrávacího zařízení.

„Bla bla bla, drž už hubu!“ ozval se nepřičetný hlas.

Světla zhasla, ozval se kostrbatý, nervózně protažený zvuk varhan, jenž se zformoval do Bachovy Toccaty.

„Tu du du dúúú, tududu du.“

Kdesi ukryté světlomety se sílící hudbou odkrývaly siluetu u varhan. Celá situace vypadala nesmírně kýčovitě, ale ten, kdo byl u varhan, si rozhodně pozornost uměl vynutit.

„Tu du du dúúú, tududu du,“

po němž následovalo sarkasticky tiché, „he he he“. Postava byla přivržená u varhan, tiše mačkala mikrofon, starou 55S-ku, který se v přítmi nádherně leskl.

Crrrnk crrrnk, zazvonil telefon. Crrrnk Crrrnk. Ruka sjela po klapkách varhan a zašustila mikrofonem, crr... zvedla sluchátko: „CO zas chceTE?! NEesahejte na to!“ ozval se podrážděný hlas. Netrpělivě odpovídal a těžký nepravidelný sípavý dech následoval.

„Další zÁkaznííci?! ReKlamace!?? ÁÁÁÁááá!“ Prásk! Postava rozmlátila sluchátko a odmíčila se. Pomalým pohybem se otočila čelem k uvězněným závodníkům. Rozléhajícím se tichým dechem a sem tam poposrknutím šlo cítit, jak si je bedlivě prohlíží.

„JstE objednaní?“ vyhrkl na ně hlas hystericky. Nikdo ani nedutal. Hlas byl tak strašně pronikavě napjatý. Všem závodníkům připadalo, že jakákoliv odpověď, která by neodpovídala přesně tomu, co chtěl majitel Hlasu slyšet, by spustila strašlivou smršť zkázy.

„Nene, vy... vY nevypadáte, že byste chtělíi rEklamovat... nebo ano?“ Silueta hlavy se tázavě naklonila. Prapodivné odlesky skla v oblasti hlavy nedávaly mnoho informací o podobě mluvčího.

„... nebo ano?“ pochybovačně si je silueta prohlížela. Každá pomlka byla tísnivá a ticho houstlo. Všichni závodníci se podvědomě začali shlukovat k sobě.

„Ne, neodpoVítejte! A už vůbec se NEPTEJTE! Koho zajímá,

CO vás zajímá? Myslíte? Zeptáme se ROZHodčí komise z oddělení deFektních kusů!“ Postava natáhla ruku a zatáhla za páku, která roztáhla na boku závěs. Rozsvítla světlo. Na stěně bylo přibitých devět znetvořených těl. Každé mělo jinou skleněnou masku. Některá měla vyměněné končetiny za obří hmyzí nohy. A na stěně byl krví napatlán nápis:

„Myslíte? Mysslím, že máte pravdu. Doporučím jim to. Naše reklammační oddělení pracuje RYychle a effektivně!“

Postava zatáhla za další páku. „Seznamte se s naším PROfezionálním týmmem, JE to KRÁSNÝ kolektiv!“ Vpravo se postupně rozsvítla tři světla s velkým polorozbitým nápisem:

REKLAMAČNÍ ODDĚLENÍ

PŘIJATO

**ODPOVĚDĚT
DO 30 DNU**

REKLAMOVÁNO

Pod prvním nápisem „přijato“ byla obrovská hromada mrtvol. Pod druhým „odpovědět do 30 dnů“ byla naházená velká kupa končetin. A pod třetím „reklamováno“ ležely různě pospojované končetiny a sešité mrtvolky k sobě, jež tvořily hrůzná torza. Všech-

na zalitá v pryskyřici, takže se v potměném světle krásně jantarově leskla.

„Byli jste vyBRÁni! TěšTE se! Vemte ssi pořadový lístek a PoČkejte, až budete vyVOLÁni!“ povzbuzoval hlas s hutnou dávkou pohrdání. Postava se otočila k varhanám a letmo si na ně brnkala tu veselé, tu smutné tóny.

„Připomíná mi to domov,“ ozval se mrtvák Rufus.

Postava na balkóně se zprudka otočila ke všem závodníkům a hystericky začala ječet: „Tohle, že neBylo v rreklamaččním řáDu!??!“

Boční dveře se otevřely a deformovaní roboti donesli 7 mrtvých závodníků, které naházeli na příslušné hromady reklamačního oddělení.

„Áááá, další klienti... poslouchám,“ medovým hláskem zaklotal hlas. „Máte rrrádi filmy? NE? Nevadí, stejNě si to užijete!“

Postava zatáhla za další páku a na velké ornamentálně zdobené zdi se začal promítat pokrčený obraz agitkové novinky, jak ze 16 mm promítačky. Na obrazu se objevil sympatický usměvavý mladík v doktorském plášti, jak stojí u obrovské úplně nové pece, kolem které pobíhají technici a zapojují její ovládací panely.

Voiceover Herberta Hadra vysvětluje:

„V Kybl Industries jsme tu pro vás. Věříme, že všichni naši zaměstnanci v sobě mají kousek hvězdy! My v Kybl Industries vytváříme hodnoty! Vaše spokojenost, naše motivace. Ceníme si šikovných lidí a plníme jejich sny! Tvrdou pílí, seberozvojem a snahou se i vy můžete stát zaměstnancem roku! Pojdte se přesvědčit, jak je to snadné!“

Usměvavý klučina je teď v laboratoři, kouká zamyšleně do monitorů, probíhají výpočty, které nakonec vyskočí s výslednými údaji, jež uvádějí o 200 % efektivnější výrobu skla z pouštních tessyrských rohaců. Sem tam mladík udělá grimasu do kamery.

„Seznamte se! Doktor Jeremiah Steam! Čerstvý zaměstnanec roku! Je to tak jednoduché! Vytrvalost, píle a úsměv na tváři!“

Následoval stíh a Jeremiah stál nad robotem, kterému měřil hlavu, přikládal k němu krásnou skleněnou masku. Potom další části. Následovalo srovnání starého modelu robota a nového. Steamův robot byl ve všech ohledech lepší.

„I vy můžete přijít na nový objev, postup, zdokonalení. Nechte se inspirovat. Inspirace znamená Jeremiah Steam!“

Další záběry ukazují výměnu montážních linek. Jak Steam při-

šel na využití Ligninu. Vysazování lesa.

„Začínal jako každý řadový zaměstnanec, ale svým přístupem změnil svůj osud, změnil osud nás všech, přispívá ke každodennímu rozkvětu naší Zrcadlové továrny! Snažte se o lepší zítřky! Možná se také ve vás skrývá Jeremiah Steam.“

Jeremiah přebírá zářivou medaili. Potřásá si s významnými členy vedení. Střih, na dalším záběru Jeremiah upravuje robota, kterému náhle praskla trubička, a Jeremimu tekutina vystříkla do obličeje a celý mu ho rozleptala. A aby toho nebylo málo, trubička vedla k ovládací části robotích nohou, ty nekontrolovaně začaly vykopávat a roztříštily mu nohu. Herbertův voiceover pokračoval vážným tónem.

„Ne vždy se však zadaří. I ti nejlepší mohou mít stinné období. Každého z nás může nečekaně potkat nehoda.“

Jeremiah leží v nemocnici, s obvázaným obličejem a proteticou nohou. Na stolku květiny. Jeremiah na vozíku. Snaží se vstát. V tělocvičně trénuje nohu. Sundávání obvazu. Povzbudivá reakce okolí. Jeho dlouhé tiché prohlížení se v zrcadle, když si všimne kamery, automaticky se usměje, ale oči jako by z toho vynechal.

„Jeremiah Steam není jen skvělým zaměstnancem, vědcem, manželem! Jeremiah Steam je i skvělým člověkem.“

Steamovi předávají plaketu „za přínos“ továrně. Detail na cedulku u dveří s nápisem „ředitel v úseku technologií“. Otevření dveří, obrovská kancelář, u okna stojí Jeremiah a odměřeně kouká oknem do továrny na ostatní pracující vědce.

„Jeremiah Steam je hrdinou! Bojoval s nečekanými nástrahami osudu a svůj boj vyhrál. Jeremiah Steam jde příkladem! Jeremiah Steam je tu pro vás!“

Steam se svým zdeformovaným obličejem díval do kamery s jízlivým úsměvem. Filmový pás se přetrhl. Cvakání promítačky přehlušil hlas patřící shrbené postavě: „Děkujete? Děkujte, MÁte zač.“

Přes světlo promítačky se objevil stín, který se pořád zvětšoval, jak se blížil k objektivu. Obrys postavy měl podivně kulhající chůzi a čtyři ruce. Respektive tři. Ta poslední nešla moc rozeznat, ale spíše to vypadalo jako nějaký ostrý pahýl. Obrys chytil promítačku a v ten moment nastala úplná tma.

„Víte, že i když ssi stěžujetee, nikdo ve skutečnosti neuposlouchá? Ano, JÁ jsem psal reklamační řád!“

Otevřely se malé dveře pod už prázdným balkónkem. Nikomu

se tam do nich moc nechtělo a na některých šlo vidět, že mají celkem chuť to otočit. V temnotě za nimi se však objevily stovky červeně potemněle svítících očí, které zcela jistě patřily ligninovým kyborgům. Ti se začali přibližovat, a tím tlačili všechny závodníky k malému vchodu pod balkónkem. Za dveřmi byl chodbovitý koridor lemovaný obrazovkami, na nichž v intervalech mezi zrněním problikávalo logo Kybl Industries. Okny prezentačních místností nervózně a nepravidelně prosvítalo světlo.

Na stropě byl pojezd s konzolí, na které byla další obrazovka. U ní i kolem celého koridoru byly rozesety reproduktory. Na obrazovce zpočátku nic nebylo, ale pak se tam ukázalo oko. Naběhlé, šíleně vyhlížející oko, které kmitalo a snažilo se dívat na celý hlouček závodníků. Jako by chtělo pohlédnout i přes okraj obrazovky.

Z tlampače se ozvalo zaskřípání.

„JÁ Jsem Jeremiah Steam a VY si počkejte, až na Vás přijde řada.“

Na první obrazovce, kolem které závodníci projížděli, se objevil začátek další upoutávky. Hlas Herberta Hadra ozřejmoval situaci.

„Ač se velice nerad loučil se svou pozicí vědeckého pracovníka „v první linii“, pustil se doktor Steam s velkým elánem do své nové funkce ředitele. První, co chtěl vyřešit, byla bezpečnost, a proto zřídil oddělení pro kontrolu kvality.“

„Jsem vVěrný svému řemeslu,“ zachrochtal Jeremiah Steam z tlampače.

Voiceover pokračoval dál: *„Zavedení této sekce se ukázalo jako velice efektivní a veřejnost na to reagovala velice pozitivně, čímž doktor Steam zase jednou dokázal, že je správný člověk na správném místě. Byla zavedena klientská sekce a oddělení reklamací, které byly přiřazeny k doktoru Steamovi, protože už s podobnou situací měl zkušenost.“*

„KlienTi? ZloDěji!“ zuřivě krákal Jeremiah.

Na další obrazovce se dr. Steam objevuje zase v laboratoři. Má na stole rozřezaného pouštního tessyrského rohatce a opodál zkoumá jeho končetinu.

„Ptáte se, jak vyplnit volný čas? Inspirujte se u dr. Jeremiaha Steama! Po práci jde do laboratoře a zkouší nové postupy, které by nám všem mohly zlepšit život! Naskočte na nový životní styl 3P → Po Práci Práci! Kybl Industries, jsme tu s vámi, jsme tu pro vás!“

Crrrnk crrrnk. Z tlampače se zase ozývá zvuk telefonu. Oko z obrazovky zmizelo. Jeremiah zvedá sluchátko a slyšíme: „Mrtví

klieenti? Ooo, to mě vVVelice MRZÍ, skoro jako by mě to mMělo zajímat!“

Prásk!

Postupně, jak všichni závodníci projížděli kolem jednotlivých obrazovek, začaly se objevovat v malých hloučcích různě barevné a lehce svítící krystaly. Prázdnou temnou atmosféru prosvětlovaly jen obrazovky, slabé záření krystalů a nervózní problikávání z prezentačních místností. Zdi byly poničené, šmouhy krve a špíny všude kolem. Fellone si všiml rozmazaného nápisu:

Všichni zaměstnanci
si před povznesením
musí umýt ruce!

Koridor se zužoval, a jak se původně všichni hrnuli dopředu - chtěli být co nejvíce první -, tak teď přišla paradoxní chvíle: ten, kdo byl vzadu, byl „vítěz“.

„MOJE továrna vám není vůbec k dispozici! Už jste mrtví!“

Obrazovka ukazovala operační sál. Komentář doplňoval: „*Máte hodně nápadů a dvě ruce jsou vám stále málo? Zde můžete pozorovat, jak se dr. Jeremiah Steam rozhodl vyřešit svůj problém. Vyrobil si dvě další!*“

Další záznamy jsou rozmazané, sem tam lze zachytit nějaké odlišky různých masek vyskládaných do velkých řad. Některé jsou poničené, jiné zdeformované. Vidíme špatně osvětlenou čtyřrukou

postavu, jak do něčeho seká na laboratorním stole. Jakmile se kamera dostává blíže, vidíme, že je to nějaké tělo a ještě se hýbe. Operující si všimne kamery, hnedka na postavu hodí plachtu a odhání kameramana.

„Poslouchám ppozorně. Ssekám ccitlivě!“ slastně protahuje dr. Steam do mikrofonu za doprovodu podezřelého čvachtání.

Kamera zkoumá hromádku svítících krystalů, čtyřruká postava nás zase odhání. Vidíme tessyrského rohatce, jak má neohrabaně implantovaný krystal v těle, umírá v kleci. Malá prezentační místnost, jedna stropní lampa s výpadky světla, pod ní žena svázaná na židli, seškvařená kůže vykukovala zpoza neprůhledné skleněné masky. Tělo bez končetin. Na ní velká cedule:

„Ne, nedostanete Další iggelitku!“ zakřičel Jeremiah Steam.

Závodníci se dostali na konec koridoru, konzole s „okem“ je celou dobu doprovázela a nesnesitelně pozorovala. Jakmile se usadila nad vchodem, na všech ostatních obrazovkách se objevilo ono oko, které je nenávistně pozorovalo.

„Celý život jste kliienti, KonZumenti, PAraziti, MmainSstream! Já VÁS zachráámím. Já VÁS povznesu!“

Vchod se se skřípěním otevřel a následovala propastná tma. Opodál se s velkým rachotem rozsvítil kužel světla. Ozvěna dávala tušit enormní velikost další části továrny. A opravdu, skupinka asi 30 přeživších závodníků se shlukla pod světlem. Fellone pohlédl nahoru a vysoko nad ním se tyčila mozaikovitá střecha zobrazující oblohu se sluncem, létajícími balóny a velkým logem Kybl Industries. Byla však tak vysoko, že z ní nepřicházelo žádné světlo dolů.

S neméně silným cvaknutím se rozsvítila polokoule rozpraska-

ných obrazovek a zrcadel, na kterých bylo Jeremiovo tikající oko. Silná kontra světla oslepila závodníky. Pod obrazovkami za silného rachotu zrezavělého mechanismu vyjel zlatě zdobený katafalk, na němž stál makabrozní Jeremiah Steam.

„Teď kddyž jsem dDokonalý zvenku, musím být dDokonalý i UvNitř!“

Bodové reflektory vyrovnaly kontra světla a ukázaly dr. Steama v celé jeho „kráse“.

Mohutný děravý cylindr, z něhož se tyčilo něco jako kus dřeva, byl na jeho hlavě posazený lehce našikmo. Do pravé půlky tváře byla velice neobratně vpuštěna skleněná maska, která umožňovala vidět skrz na lebku a jednotlivé tkáně. V místě tváře byla průhledná úplně a vykukovaly přes ni obnažené zuby. Přes oko byl natvrdo nasazený malý stěp zrcadla. Na druhém oku měl Jeremiah krásný lesklý monokl spojený zdobným řetízkem k brokátově vyšíváné vestičce s florálním motivem, který ve své čisté nepatřičnosti doplňoval pečlivě udržovaný knírek na půlce tváře. Veliký tmavě fialový motýlek na krku skoro zapadl mezi malinké výrůstky větviček, jež plynule přecházely do kovových paží na levé straně, které pokrývala zděvnatělá kůra stromů. Roztrhané sako, bez rukávů, které mělo protržené dva otvory pro další ruce. Každá z robotických paží na levé straně byla jinak veliká a ta vrchní vypadala jako dětská ručka. Na pravé straně měl svou ruku posypanou úlomky tmavě zeleně svítících krystalů. Pod svou paží měl pahýl masa, do kterého bylo vříté něco, co vypadalo jako obří hmyzí noha, jež se nervózně škubala v nepravidelných intervalech. Roztrhané společenské kalhoty délkou nepřipomínající ani zdaleka kraťasy, odkrývaly rezavějící protetickou nohu plnou koleček a ocelových lanek, jejíž rez přecházela do živého masa - zbytku toho, co kdysi byla noha. Žíly na levé noze zelenavě prosvítaly přes vybledlou kůži a dávaly najevo, že krystaly jsou v celém těle.

Jeremiah se na svém pohybuícím se podstavci naklonil dopředu, poposunul si monokl svou malou ručkou a vykouzličil na své tváři něco, co asi podle něj měl být úsměv. Každé dítě by vám však zcela s vážnou tváří potvrdilo, že to byla zhmotnělá noční můra.

„ZDe v MÉ továrně vyTváříme hodnotY. HlídÁte si své Hodnoty?“ ptal se slizce Jeremiah.

„SSvětla!“

Jeho „banda“ obrazovek se najednou celá jako hadi začala samovolně pohybovat a otáčet, až osvětlila „kolo štěstí“, které se

vynořovalo z temnoty. Na něm byl připoutaný bezvládný Billy Gibbons.

„Celý život jste LAarvy a Já a JÁ vás povznesu. JÁ z vás uUdělám vznešené labutě. A vy, vY budete symetričtí, krásní jako JÁ! A já budu dDokonalý i uvnitř, neboť vAše povznesení bude můJ odkaz. NeSmrtelný odkaz! Mé největší umělecké Dílo!“

Kolo s Billym Gibbonsem bylo už u doktora a ten se k němu přikolíbal blíž. Billy se probral a okamžitě se snažil vyprostit ze zajetí. Ať se vzpouzel, jak chtěl, stejně se mu nic nepodařilo.

Dr. Jeremiah Steam Billymu zabodl svou ostrou hmyzoidní ruku do stehna, nechal ji tam a při každém jejím menším pohybu Billy vykřikl bolestí: „ÁAAaaa!“

Jeremiah pohnul trošku jinak.

„Auuuu!“

„Ne, ještě to není ono,“ zamumlal si pro sebe Jeremiah. Pohnul rukou trošku výš.

„ÚuooO!“

„Už už už To bude,“ utiřoval Billyho. Posunul rukou trochu doprava.

„Óoo!“

„Ano, ano! To je ono,“ pochválil Billyho Gibbonse doktor Steam.

Nechal mu svou bodcovitou ruku v noze, sáhl do kapsy a vytáhl z ní špinavý svitek papíru, rozbalil ho, odchrchlal si, párkrát si ještě vyzkoušel Billyho „Óoo“, zdali funguje přesně, a spustil:

„TŘI MRTVÁ CHAPADLA“

„Óoo!“

„Jsi sice malý, ale jsi moc šikovný!“ pochválil láskyplně Billyho Steam. Spokojeně se mu zalesklo v oku a sebevědomě začal recitovat:

„Óoo, tři mrtvá chapadla,
co vypadla z odpadní roury.
Jak krásně se svíjíte, když nemáte klouby.

Óoo, tři mrtvá chapadla,
co choulíte se v rohu.
smrdíte tak, že strašíte i mou nohu.

Óóó, jak trapně civíte a čvachtáte trochu.
V měsíčním svitu slyším slizkého šepotu.

Paraziti jedni, zbavili vás krásy.
Vyhodili odpadem, zapomněli asi.

Óóó, tři mrtvá chapadla,
co vypadla z odpadní roury.
Proč jen mlčíte, nevidíte mé touhy?

Tři nepoddajná chapadla,
vaše nezlomnost mě dopadla.

Slyším vaše slastné mlaskání, stydím se trochu... nervózní je
to čekání.

Óóó, tři mrtvá chapadla,
zákazníci tvrdili, že životem jste platili.
Nemožné jste trpěli, avšak stejně vás vyhodili.

Nebojte se, chapadla má,
chci jen věrného kamaráda.

Temnotu zčeříme hlasitým křikem,
přesným tahem skalpelu a výstřikem.

Proč, chapadla, proč?

Dal jsem vám krásu, dal jsem vám něhu,
klienti, reklamace, nechcou žádnou slevu.

Sál jsem vaše přísavky jemné,
bylo to dojemné!
Óóó, bylo to obscénní, óóó, bylo to příjemné,
tak zase příště, třeba po jedné.
Nemrhejte časem, chapadla má,
cesta je daleká, strastiplná.

Óóó, tři mrtvá chapadla,
co vypadla z odpadní roury.

Jak krásná jste,
jak křehká jste,
jak sladká jste v Evině rouchu.
Cítím to v prstech při každém šouchu.

Chapadla, chapadla, jak jste to dopadla.
Takovou zradu mi provedla.

Proč, chapadla, proč!?

To jste to nevěděla, nebo nechtěla?
V samotě mě nechala.

Už dávno jste umřela, tak proč, chapadla, proč!?
Špatně bychom se neměli, byli bychom si to náramně užili.
V rouře, v hnusu, bez oblečení, bez ubrusu!

Jak jste živá, jak jste silná, chapadla divá.
Úplně jste se mě zmocnila, do chapadel zavila, na svá vlastní
se postavila
a jako ti konzumenti se mě zbavila.
Odpadní rourou vyhodila.

Proč, chapadla, proč...“

Jeremiah procítěně ležel na svém podstavci a čekal na reakci „publika“. Závodníci však byli natolik konsternováni tím, co právě slyšeli a viděli, že nebyli s to cokoliv udělat. Jediný, kdo zareagoval, byl Billy Gibbons: „Steame, ty monstrem! Áaaa!“

To Jeremyho moc nepotěšilo: „Žádný aplaus? Žádný vděk?“

Bylo neuvěřitelné pozorovat, jak se mu probíhající myšlenky projevují na výrazu obličeje. Během okamžiku přešel z živelného očekávání přes sebebohrdání, beznaděj, znovuobjevení své pravdy, čirou nenávist až po fatální dotčení, na kterém se tento emocionální mix stabilizoval.

„VY tupá hmoto! Vy Paraziti! Zlodějská klientelo! Chcete mi ukrást MOU továrnu, chcete... chcete mi MI ukrást mé nápady a vydat je těm zAostalým MAsám. Nikdy! Nikdy nedám svůj odkaz MAinstreamu! Slyšíte mě?! NIKDY! Jste neHodní povznesení! Jak si vůbec dovoluJete krást svým poslechem mé génium! Slyšíte mě!? Nikdy!“

Jeremiah zuřivě svíral zdobné zábradlí své tribuny. Sípavě oddechoval a zuřivě si prohlížel celé publikum. Obrazovky s očima tikaly z jednoho místa na druhé a probodávaly vražedným pohledem.

„Ne..., nevdí..., dám vám jEště jednu příležiTost. Možná potom, potomm pochopíte! Ano ano, oni vám pomůžou. Oni... ano, oni jsou KRásní, oni chápou. Chtějí pochopit, je to správné, bez záruky, ale je to spráVné, je to pro dobro všech, je to pro POVZNESENÍ! Už je slyšíte? Jak krásně řapkají! MiláčCci moji.“

A opravdu, aniž by si toho kdokoliv předtím všiml, ve tmě se ozývalo nepřirozené šelestění. Jako by tisíce přerostlých špendlíků tichoučce cupitaly po kovové podlaze. Všichni se ohlíželi dokola, ale nic neviděli. Rázem cosi stáhlo jednoho závodníka na elektromagnetickém skútru do tmy.

„Áaa-“ ani nestihl pořádně zakřičet. Prostě náhle umkl.

Další dva závodníci zmizeli, aniž by vydali hlásku. Všichni přeživší se semkli v kolečko a hlídali si záda.

Jeremiah se přesunul dál a výš, tlumeně s ozvěnou se z jeho místa ozývalo: „Víte, že Zrcadlová továrna je JEdiná továrna, která zpracovává pouštní tessyrské rohatce?“

Ze tmy se začaly vynořovat malinké pableskující tečky. Některé větší, jiné menší. Cupitání sílilo a ozvěna se změnila na nepřijemné echo, pořád opakující:

Všichni,
 VŠICHNI
 co sem přijdou,
 co co co
 PŘIJDOU
 už neodejdou.
 NEODEJDOU

Jeremiah stál už hodně vysoko na nějaké rampě, kde zapnul obrovský spínač. S rachotem a nádherným jiskřením se postupně shora dolů začal odkrývat celý mohutný prostor. Celá tato část vypadala jako obrovský tubus, který po krajích lemovala jednotlivá podlaží. Celý prostor byl obrovská těžební věž na suroviny taha-
 né z podzemí. Všichni si uvědomili, že stojí kousek od obrovské

propasti. Do obřího kráteru vedly snad všechny kolejnice s vozíky, které jezdily nehlučně tam a zpátky. Fellona napadlo, že asi nikdy žádné zastřešené doly nikde neviděl. Jeremiah stál na vrcholku konstrukce, která byla jedinou překážkou k jinak obří jámě.

Konečně se rozsvítila také okrajová podlaží. Děsivé cupitání přerostlých špendlíků našlo své majitele. Stovky, možná tisíce krystalem zmutovaných asi dvoumetrových pouštních tessyrských rohatců se hemžily na okrajích jednotlivých pater. Snažili se dostat za nimi. S rozsvícením světla začali být agresivní a převrhávali se dolů, kde se jen oklepali a šli po „čerstvém masu“. Čím byli agresivnější, tím více jim zářily jejich krystalové výrůstky.

Závodníci všichni do jednoho bojovali jako lvi a zneškodňovali valící se masy brouků po hromadách. Mošuko svým kladivem dělala po desítkách z brouků protlak, Rufusův corpse-vagon chňapal rukama po každém, kdo se objevil, a vysával z nich esenci. Liana i Fellone si počítali „headshots“, protože když už by z toho nakonec vyvázli živí, tak musí mít přece lepší výsledek než ten druhý. Bylo to však marné, hromada mrtvol začínala vytvářet zeď, kterou se valily další nekonečné zástupy rohatců.

„Pryč!“ zavelela Mošuko.

Všichni jednohlasně zamručeli.

Mošuko pokračovala: „Prvně Gibbonse.“ Dala poslední ránu kladivem, využila momentum jeho síly a nechala se obratně i s kladivem vystřelit za Billym. Několika rychlými chmaty svých malinkých robotických ruček rozervala všechna pouta, vzala Gibbonse a pádila pryč.

„Díky, holka! Už jsem myslel, že je se mnou konec,“ upřímně poděkoval Billy.

„Nevěděla jsem, že umíš tak krásně zpívat,“ rýpla si do něj přátelsky Mošuko.

Billy Gibbons zahvízdal a paralelně s tím, jak ujížděli, se zhmotnil jeho hoverboard Marengo. Billy přeskočil. A pádil s Mošuko dále.

Zbytek skupiny byl už totálně obklopený neprojízdnou kupou rohatců. Nebylo kam utéct. V tom Rufusův corpse-wagon začal rezonovat. Ze všech možných čvachtavých otvorů se začala linout podivuhodná inkoustová záře.

„Všichni na zem!“ zavelel. Rufus na svém ovládacím panelu vytáhl malou kočičí packu. V momentě, kdy ji zlomil, explodovala jedovatá záře světla, která odhodila všechny mrtvé i živé brouky

pryč od nich. Ti mrtví se začali zvedat a bojovat proti těm živým. Cesta byla volná.

„Esence!“ zahlásil Rufus triumfálně, zase promáchl oční důlek jedné dětské hlavičky a s agonickým výkřikem do prázdna vypálil zpět do závodního tempa:

AaaaaAaaaaAaaaa
 aaaaAaaaaAaaaaA
 AU_{au}AU_{Au} Uu_{uuuu}

Nikdo nečekal a všichni upalovali bez vyzvání. Rufusovi oživlí brouci ne a ne umřít, takže značně prokosili řady Jeremiových rohatců.

„NEEEeee!“ ozývalo se za nimi bezradné Jeremyho volání, „dám VÁM slevu na další představení!“ křičel.

Zaujatý ztrátou svého publika si nevšiml, že nepřátelští brouci se dostali až k němu. Skočili po něm a shodili ho do obří důlní šachty.

„Proč, chapadla, proč?!“ ozývala se v ozvěně jeho poslední slova.

Po bleskurychlém opuštění těžební věže se závodníkům konečně naskytl omračující pohled na výrobu zrcadel. Milióny zrcadel jezdily tam a zpět, zrcadla byla vyskládaná tak, že tvořila labyrinty, odrazy odrazů. Systém jeřábů pořád posouval větší tam, menší zase zpátky.

Všichni se ztratili. V labyrintu jste museli být maximálně soustředění, při sebemenší chybě vás čekala rychlá smrt rozříznutím některým z tenoučkých pekelně pevných zrcadel.

„Vžium_____“

Jakoby nic projel ženskou vedle Fellona „proužek“ zrcadla na koleji. Ta se ještě stihla na Fellona otočit a pak se rozpadla napůl. Fellone se rozhodl, že než aby tady řešil hlavolamy, vydá se cestou síly, přesměroval energii do paží a rozběhl se rovně přes zrcadlovou řadu. Celkem mu to vycházelo, ale tvrzená zrcadla z pouštních tessyrských rohatců byla přece jen, jako by Fellone

musel probíhat betonovými zdmi, a nejen že ho to dost unavovalo, ale i zpomalovalo.

Mrtvák Rufus všem ujel, jeho corpse-wagon byl tak nasátý esencí, že nikdo neměl šanci stíhat. Mošuko i Billy se svými zraněními pádili, co jim síly stačily, ale hlavně chtěli přežít, závod už pro ně nebyl primární.

Jak si tak mrtvák rychle upaloval, neuvědomil si vlastně, kde je. Náhle se před ním objevilo obří Parabolické Zrcadlo Pravdy* a on musel zastavit, čímž nastal jeho konec. Jeho corpse-wagon se spatřil v onom zrcadle ve svém skutečném obraze. Ačkoliv není jisté, zda jeho vozítko bylo „živé“, nebo ne, jeho povoz ten pohled nevydržel a z toho, co viděl v Zrcadle Pravdy, se roznaříkal za doprovodu nejděsivějšího výkřiku, jaký kdokoliv mohl kdy slyšet. Bylo to strašné, bylo to zmrzačující, plné nekonečné bolesti. Bylo to dokonce horší než Justin Bobr.

Křik byl tak silný a ukrutně žalostný, že se celý Zrcadlový labyrint roztránil na trilióny střípků, které pršely všude v prostoru. Mrtvák Rufus se smutkem, s porozuměním a láskou držel svůj corpse-wagon a utěšoval ho. Pokynul všem, ať neztrácejí čas, sám však dál už nejede.

Fellone se otřepal, ale pocitu neutěšitelné zdrcenosti se mu pořád nedařilo zbavit. Ačkoliv nevěděl, co s tím, byl rozhodnutý, že závod dokončí, ať se děje, co se děje. A tohle zpropadené místo ho nezastaví. Skočil na svůj board a vydal se dál. Pryč. K vítězství. Opustil rychle továrnu s ostatními v patách.

Dostal se na Gejzírovou Štaci. Poslední úsek závodu Konečně byl jako první část. Rovná nekonečná plošina, avšak místo gumofágů poseta nevyzpytatelnými žhavými karbonovými gejzíry, které v nepravidelných intervalech chrlily sloupce rozžhavené karbonové vody, jejichž zásah znamenal instantní seškváření.

V třístakilometrové rychlosti uháněl Fellone Gejzírovou Štací, ne a ne setřást podivné pocity. Adrenalinové pumpy jely na 120 %, bolest, kterou měl z ran, jež utržil v Trubce, a bolest ze zaboda-

* Parabolické Zrcadlo Pravdy byl vynikající a prestižní produkt Zrcadlové továrny. Při jakékoliv situaci ukazovalo všechno v pravém světle, bez jakéhokoliv zkreslení a s naprostou dokonalostí svého originálu. Stalo se velice oblíbené u dietologů, kteří díky tomu léčili anorexii svých pacientů.

ných střepů ze Zrcadlové továrny se v mlžném neprostoru tlumeně tepavě připomínaly.

Tryskající gejzíry rozžhavené černé vody zpomaleně tvořily monumentální sloupcoví na jinak karmínově vyprahlé pláni. Prostředí pro něj nebyla žádná výzva. Jak se tak kochal ničivou silou bublajících sloupců, vloudila se mu do hlavy vzpomínka na nehodu s Lianou. Fellone se ohlédl přes rameno a těsně v závěsu mu byla Liana. Všechno je, jak má být.

Závod Konečné se nejmenuje Konečná pro nic za nic. Svůj název má odvozen kromě svého nebezpečného charakteru také proto, že opravdu končí. Končí způsobem, který je možný jen na Tessyře, díky jejímu kostkovému tvaru. Konečná končí na Hraně. Respektive před Hranou, před okrajem. Musíte projet okrajem Hrany a zase se vrátit zpátky. Zpáteční projekt se bere jako finiš. Krom samotného faktu, že se na minichvilku objevíte nad největší propastí, jakou kde můžete reálně sehnat, je tu také problém brutálních gravitačních sil a s tím spojená Rocheova mez. Ta v podmínkách Tessyry funguje svými vlastními principy, ale ve výsledku to znamená, že musíte jet tak akorát rychle a ještě více si dát bacha, abyste to v „tak akorát“ moment otočili. V opačném případě se velice rychle rozprsknete po okolí a vaše zbytky budou ještě nějakou chvíli poletovat v prostoru, než se rozhodnou, na kterou stranu Hrany spadnou.

Liana dojela Fellona na stejnou úroveň. Fellone si uvědomil, že je rád, konečně výzva. Přidal. Vzduch ho v té rychlosti příjemně chladil, jemňoučce ševelil. Tetelení vzduchu však ukrývalo ještě jiný zvuk. Fellone si ho zprvu nevšiml, ale jakmile identifikoval jeho přítomnost, zvuk ho začal otravovat.

Hrana se nebezpečně blížila a on věděl, že každou chvíli musí zabrzdit, plně se soustředit, aby se zvládl otočit. Protože flip na Hraně byl o všem, jen ne o rychlosti, kterou do něj vpálíte.

Otravný zvuk ho však rozptyloval. Fellone se otočil na Lianu, která ho vůbec nevnímala, upřeně koukala dopředu, soustředila se na flip.

Uvědomil si, že ho slyší. Jemný naléhavý šepot, ve kterém po chvílce identifikoval povědomý hlas. Hlas, který mu jemně našepťoval už celé týdny: „Fellone!“ Tentokrát ho slyšel zřetelně a jasně.

„Fellone!“

„Ne! Nech mě! Vypadni!“ zařval Fellone.

Liana ho slyšela a rozhlédla se kolem, ale krom nich dvou tu

nikdo, na koho by Fellone mohl mluvit, nebyl.

„Fellone!?“ křikla na něj Liana.

Fellone nereagoval, protože neslyšel Lianino oslovení v davu, který na něj šepotem tlačil.

Fellone Fellone

Fellone Fellone

Fellone

Fellone Fellone

Fellone Fellone

Fellone Fellone

Hlasy přicházely ze všech stran, a ačkoliv byly jemné a zněly konejšivě, Fellone se snažil bránit, protože věděl, že je na Hraně.

Marně. Nemohl se soustředit. Promeškal to. Otočil se. Poslední možnost, kdy mohl při troše štěstí zastavit, prosvištěl a závratnou rychlostí se blížil - padal k okraji. Zavřel na chvíli oči a nechal vše ještě více zpomalit, obraz skoro stál a tlumené zvuky se slévaly v jedno. Slyšel ozvěnu šepotu svého jména. Tlučení srdce. Ševlení zvuku znělo jako voda na dně oceánu. Otevřel oči a viděl Lianu, jak po něm natahuje ruku. Nestihla to a vidí jí v očích neštěstí.

Vše bez pohybu, zmražené. Připadal si naprosto uvolněný, otevřený a svobodný.

„Neeee!!!“ šířilo se jasně a přitom neuchopitelně prostorem.

Mihotavá postava, kymácela se jako tráva ve větru a zrcadlila se v pazáblescích tepla a slunce. V momentě okamžiku se ztratila na horizontu.

KONEC I. AKTU

CO VÁS ČEKÁ DÁLE?

Tohle byl jen začátek. Pokračujte v dobrodružství v následujících dvou aktech, kde poznáte staříka Möbiuse Kaina (akt II.) a jeho kumpána vranopýra Liandra. S Lianou Slater (akt III.) se vydáte na dechberoucí dobrodružství do jádra planety a odhalíte tajemství záhadných krystalů.

Knihu žádejte ve svém oblíbeném knihkupectví.

Knihu je možné zakoupit také přes webové stránky na:

www.tessyra.cz/shop

K dostání je také v elektronické podobě v následujících formátech: .PDF, .ePUB, .MOBI

TRABAGROPEDIE

Libí se Vám kniha? Chcete více?

Tessyra není jen knížka o prapodivné planetě. Tessyra je součástí něčeho mnohem většího. Ptáte se čeho? Odpověď najdete v Trabagropedii!

Trabagropedie je volně přístupná encyklopedie ze světa, který se nazývá Graham Universe. V časoprostoru Graham Universe se nachází mnoho světů, příběhů a postav. A Tessyra je první z nich.

Prostřednictvím Trabagropedie si můžete nejen rozšířit svůj zážitek z knihy. Trabagropedie Vám totiž umožní nahlédnout za hranice tohoto příběhu.

WWW.TRABAGR.CZ/WIKI